

1638

इतिहास

१०

23A

वारधर्म

पट्टावली

158

वीरधर्मपद्मावलिः

—मंगलविजयः

॥ अर्हम् ॥

श्री नमो नमः श्री प्रभुधर्मसूरये

श्री वीरधर्म पट्टावलि

कर्ता—

न्याय-विशारद न्याय-तीर्थ उपनिषद्

श्री मङ्गलविजयजी महाराज

प्रकाशक :—

हेमचन्द सवचन्द शाह

कलकत्ता

प्रथमावृत्तिः

२५०

मुद्रक—
कुष्णगोपाल केडिया
वणिक प्रेस
१, सरकार लेन, कलकत्ता ।

शुद्धि-पत्रक

अशुद्ध	शुद्ध	पृष्ठ	पंक्ति
ज	जम्	७७७	७
ता	ताम्	७७१	११
तौ	तो	७७३	१
द्र	द्रे	७७३	१३
र्या	र्य	७७५	७
ल्ल	ल्लं	५७५	७
ति	तिं	५८०	१०
न	ना	५८५	५
सूरीणांच	सूरयश्च	६६०	५
तः	ताः	६६०	५
सरि	सूरि	६६३	४
तः	ताः	६६५	३
तु	न्तु	७०१	१
ने नैव	नेनैव	७०२	७
तां	यां	७०५	३
मकम्	पदम्	७०८	५
कः	काः	७११	६
नैव	चैव	७१५	१७
न	व	७१६	१७
निं	नीं	७१७	३
याग	योग	७२७	३

॥ नमो नमः श्री प्रभुधर्मसूरये ॥

वीरधर्मपट्टावलिः ।

योगप्रदीपस्य प्रशस्तिः ।

चन्दे-शासननायकं जिनपतिं वीरं सिद्धार्थात्मजं
द्वादशवर्षमितं तपश्च विहितं येनैव घोरं महत् ॥
उपसर्गादिककष्टसोढशक्तं ध्यानासकैवल्यकं
पावापुरिस्थितमनन्तसुखदं, श्रीवर्धमानं स्तुवे ॥१॥
मिथ्यात्वतैमिरतया च व्याप्तम्
यदीयस्वान्तमज्ञानदोषतः ।
श्रीवीरभानूदयेनैव नष्टम्
पावानगर्यां यजनक्षणे तत् ॥२॥
श्रीवर्धमानात्त्रिपदीमवाप्य
दृढं परिपूर्णश्रुतं च येन ।
श्रीद्वादशांगित्वरूपात्प्रसिद्धम्
तमिन्द्रिभूतिं शतशो नमामः ॥३॥

तस्यैव यादृशी भक्तिः, निःसीमा जगतां गुरौ ।
 तल्लेशो मादृशां स्याच्चेत्तदैव सफलं जनु ॥४॥
 मानोऽपि रत्नलाभाय, सद्रागः प्रभुभक्तये ।
 खेदः कैवल्यज्ञानाय, सर्वं चित्रं गुरो तव ॥५॥
 अल्पायुष्कत्वहेतोश्च, अन्येषां गणधारिणाम् ।
 भगवत्पट्टयोग्यत्वं, नैव तेषां प्रकीर्तितम् ॥६॥
 सुधर्मस्वामिनां किन्तु, स्वपट्टत्वं समर्पितम् ।
 तदादिशिष्यसम्पत्तिः, तेषामेव विभाव्यते ॥७॥
 विचरन्त्यधुना ये च, ते सर्वे साधवः किल ।
 सुधर्मस्वामिनां शिष्याः, ज्ञातव्या सर्वसज्जनैः ॥८॥
 श्रीवीरात्त्रिपदीमवाप्य रचना पूर्वस्य पूर्वं कृता
 सल्लब्धिं परिप्राप्य नैव मनसि दर्पाङ्कुरो रोपितः ।
 सर्वज्ञ सदृग्यदीय शुद्धशिक्षां गृह्णाति संघः सदा
 तद्धर्मेण सुवासितं च भरतं जीयात्सुधर्माग्रणीः ॥९॥
 प्रभुश्रीवीरदेवानां, पट्टो येन विभूषितः ।
 स सुधर्मा गणी सर्वकल्याणकारको भवेत् ॥१०॥
 कोटिं नवनवतिं विहाय हेम्नामष्टौ च प्रियास्तथा ।
 मातृपितृगणैश्च येन गृहीता चौरैः सह तत्क्षणे

श्रीसुधर्मगुरोश्च पार्श्वे सततं गत्वा बहुप्रेमतः ।
 दीक्षा चार्हती योगशुद्धहृदयाज्जीयात्स जम्बू गुरुः ११
 सुधर्मस्वामिनां पट्टः, भूषितो येन साधुना ।
 जम्बूस्वामिगुरुः स स्यात्सङ्गकल्याणकृत्सदा ॥१२॥
 ऋषभधरिणीपुत्रः, जम्बूनामा महामुनिः ।
 सम्प्राप्तशीलसम्यक्तवः, अभूत्साधुशिरोमणिः १३
 षोडशवर्षपर्यन्तं, गृहे स्थित्वा ततः परम् ।
 छद्मस्थे विंशतिर्ज्ञेया वर्षाणां च ततः परम् ॥१४॥
 अशीतिवर्षपूर्णयुः परिपाल्य शिवं गतः ।
 तत्पट्टे प्रभवः स्वामी, स्थापितः गुरुणा तदा ॥१५॥
 आर्यप्रभवस्वामी च, कात्यायनीयगोत्रकः ।
 आर्यशय्यंभवं प्राप्य, ततस्तेऽपि दिवं गताः ॥१६॥
 वात्सगोत्रेषु सम्भूतः, आर्यशय्यंभवो मुनिः ।
 यज्ञस्तम्भस्य चाधस्ताद्वीतरागजगद्गुरोः ॥१७॥
 शान्तिनाथजिनेन्द्रस्य, वीतरागत्वदर्शिनी ।
 मूर्त्तिं दृष्ट्वा प्रबुद्धोऽसौ, जैनोदीक्षां च लब्धवान् ॥
 मनकाख्यस्वपुत्रस्य, शिवाय रचितं महत् ।
 दशवैकालिकाख्यं हि सूत्रं स्वाचारदर्शकम् ॥१८॥

जगत्कल्याणरूपं तन्मत्वा संघेन रक्षितम् ।

पठित्वा नैकभव्याश्च, मोक्षमार्गे प्रयान्ति वै ॥२०॥

प्रभवस्वामिनः पट्टे, शय्यंभवो महामुनिः ।

श्रुतकेवलितं प्राप्य, व्यहरच्च महीतले ॥२१॥

सूरेः शय्यंभवस्यैव, पट्टेऽभूच्छ्रुतकेवली ।

यशोभद्राख्यसूरिश्च, प्रतापिसूर्यसन्निभः ॥२२॥

तुङ्गिकायनगोत्रीयः, सर्वलब्धिसमन्वितः ।

अनेकभव्यजन्तूनां, बोधको दोषरोधकः ॥२३॥

सम्भूतिविजयाख्यश्च, तत्पट्टे शान्तसेवधिः ।

माढरगोत्रसम्भूतः, सम्पूर्णश्रुतपारगः ॥२४॥

प्राचीनगोत्रसंजातः, भद्रबाहुमहामुनिः ।

नैकागमेषु निर्युक्तीः, कृतवान् बुद्धियोगतः ॥२५॥

कल्पसूत्राख्यसूत्रं च, उद्धृतं दृष्टिवादतः ।

संघोपद्रवनाशाय, स्तोत्रं व्यरचयत्तथा ॥२६॥

उपसर्गहराख्यं च, जगज्जन्तुहितावहम् ।

महास्तोत्रं कृतं येन, शीघ्रं दुरितनाशकम् ॥२७॥

तस्मै महामुनीन्द्राय, नमः श्रीभद्रबाहवे ।

रक्षणं जैनधर्मस्य, कृतं च मुनिना तदा ॥२८॥

सम्भूतिविजयस्यैव, पट्टे साधुशिरोमणिः ।

गौतमगोत्रसम्भूतः, स्थूलभद्रो महामुनिः ॥२६॥

पाटलिपुरवास्तव्यः, शकटालाख्यमंत्रिणः ।

पुत्रः कोशागृहे वासी, पितृमृत्योरनन्तरम् ॥३०॥

मन्त्रिमुद्राप्रदानाय, नन्दराजेन तत्क्षणे ।

आहूतः स्थूलभद्रोऽसौ, तन्मुद्रा दौकिता तदा ॥३१॥

तां दृष्ट्वा स्थूलभद्रेण, चिन्तितं मानसे निजे ।

राज्योन्मादवशेनैव, पितृणां मृत्युता खलु ॥३२॥

कर्णे जप प्रभावेन, राज्ञां च मतिमान्यतः ।

पितृणां मृत्युता जाता, ममापि सा कथं न स्यात् ॥

अतो मृत्युनिरोधाय, त्यक्त्वा वेश्यानिवासता ।

मौनं विधाय तत्स्थानाद्विचाराय गतस्ततः ॥३४॥

दास्यामि चोत्तरं पश्चान्मानसे कृतनिश्चयः ।

सम्भूतिविजयाख्यश्च, सम्मुखे मीलितो गुरुः ॥३५॥

महामुनिं च तं दृष्ट्वा, स्वान्ते च चिन्तितं तदा ।

मृत्युनिरोधकार्याय, समर्थोऽयं मुनोश्वरः ॥३६॥

शरणं तस्य चेन्मे स्यान्मम श्रेयस्तदा भवेत् ।

इत्येवं मानसे मत्वा, दीक्षायै प्रार्थना कृता ॥३७॥

योग्यजीवं परिज्ञाय, गुरुणा दीक्षितः किल ।
 राजसभां समागत्य, धर्मलाभं प्रदत्तवान् ॥३८॥
 शोचितो राजप्रश्नश्च, लोचितमुत्तरं कृतम् ।
 तं श्रुत्वा मानसे स्वीये, राज्ञा च परिचिन्तितम् ॥३९॥
 अहो ! चैतस्य दाढ्यं तदहो मानसनिश्चयः ।
 अहो ! वैराग्यपुष्टित्वं, कामरागस्य मन्दिरे ॥४०॥
 इत्येवं स्तुतिशलाघां च, मुहुर्मुहुः करोत्यसौ ।
 तत्काले राजहर्म्याच्च, निर्गतः शान्तसेवधिः ॥४१॥
 कोशायाः प्रतिबोधाय, चातुर्मासाय याचनाम् ।
 करोति गुरुसाम्मुख्ये, स्थूलभद्रो महामुनिः ॥४२॥
 योग्यस्य योग्यतां ज्ञात्वा, गुरुणा स्वीकृतिः कृता ।
 गतः कोशागृहे क्षाधुः, चित्रशालां च याचते ॥४३॥
 पूर्वप्रेमवशेनैव, शाला समर्पिता तदा ।
 षड्रसभोज्यसामग्री, वर्षाकालो महान्स्तथा ॥४४॥
 मदनागारवासेन, मदनोऽपि विनाशितः ।
 कोशाशृङ्गारसामग्रीं, दृष्ट्वापि नैव मोहितः ॥४५॥
 वैराग्यमयवाक्येन, अध्यात्मदेशनादिना ।
 प्रतिबोध्य च तां कोशामणव्रतं प्रदत्तवान् ॥४६॥

शुद्धां च श्राविकां कृत्वा, आगतौ गुरुसन्निधौ ।

कठिनकार्यकर्त्तारं, स्थूलभद्रमुनीश्वरम् ॥४७॥

धन्यवादं मुहुर्दत्त्वा, कथितं गुरुणा तदा ।

साधुशिरोमणिर्ज्ञेयः, भारते नैव त्वादृशः ॥४८॥

दशपूर्वं च सम्पूर्णं, पठितं चार्थयोगतः ।

चतुःपूर्वं च सूत्रेण, अर्थेन नैव लब्धवान् ॥४९॥

सम्पूर्णदृष्टिवादं च, भद्रबाहुगुरोर्मुखात् ।

सम्प्राप्य भारतेऽन्तिमः, सञ्जातः श्रुतकेवली ॥५०॥

वेश्यागृहनिवासेन, षड्रसभोज्यभोगिना ।

कामरागवद् वेश्यायाः, हावभावे न मोहितः ॥५१॥

तादृशो भारते वीरः, न भूतो न भविष्यति ।

सत्साधुगणनायां च, प्रथमोस्थूलभद्रकः ॥५२॥

भगवत्स्थूलभद्र ण, स्वपट्टे स्थापितौ च द्वौ ।

आर्यमहागिरिचैकः, सुहस्ती च द्वितीयकः ॥५३॥

एलापत्ये च गोत्रे वै, सम्भूतः स महामुनिः ।

विच्छेदे जिनकल्पेऽपि, तत्कल्पतुलना कृता ॥५४॥

विशुद्धव्रतयोगेन, स्वीयवीर्यं परिस्फुरन् ।

कठिनं तादृशं कार्यं, कृतं तेन मुनीन्द्रकैः ॥५५॥

वासिष्ठगोत्रसम्भूतः, सुहस्तिगुरु संयमी ।

गुणानुरागरक्तत्वात्स्तुतिरेव चकार सः ॥५६॥

श्रेष्ठिगृहे स्थितः सूरिरार्यमहागिरेस्तथा ।

जिनकल्पविनाशोऽपि, जिनकल्पस्य कार्यता ॥५७॥

कृता येन मुनीन्द्रेण, तस्य स्तुतिं च किं ब्रुवे ।

इत्येवं भावना तेन, भाविता शुद्धयोगतः ॥५८॥

आर्यमहागिरिं तं च, वन्देऽहं भक्तिभावतः ।

धन्यास्ते मुनयो ज्ञेया, जैनशासनदीपकाः ॥५९॥

सुहस्तिसूरिबोधेन, भद्राश्राद्धासुतेन वै ।

अवन्तिसुकुमारेण, लब्धा दीक्षा च शास्वती ॥६०॥

द्वात्रिंशच्च वधूस्त्यक्त्वा, स्वर्गतुल्यं च सौख्यकम् ।

तीव्रवैराग्ययोगेन, गृहीतं भावतो व्रतम् ॥६१॥

गुरोरनुमतिं प्राप्य, श्मशाने ध्यानकं कृतम् ।

पूर्वभवीयवैराग्यं, जम्बूकी चागता तदा ॥६२॥

तथा च भक्षिते देहे, न कृता स्वल्पदेवना ।

शुद्धचारित्र्ययोगेन, विग्रहं च समर्पितम् ॥६३॥

त्रिप्रहरीयदुःखं तदनुभूय महामुनिः ।

यतः स्थानाद्वन्त्यां च, आगतस्तत्र चागमत् ॥६४॥

तत्स्थाने मन्दिरं शुभ्रं, कारितं तत्सुतेन च ।
 महाकालं च तन्नामधृतं, जिनालयस्य च ॥६५॥
 अवन्तिपार्श्वनाथस्य, मूर्तिरपि च कारिता ।
 प्रतिष्ठिता शुभे योगे, सूरिणा शुद्धमन्त्रकैः ६६॥
 दुर्भिक्षे च परिप्राप्ते, अटन् रङ्गः क्षुधातुरः ।
 भिक्षार्थं परिभ्रान्यन् सन्सूरीणां निकटे गतः ॥६७॥
 गोचर्यार्थं गतः सूरिः, कस्यचिच्छ्रेष्ठिनो गृहे ।
 विशुद्धमौदकीं भिक्षां, श्रेष्ठी ददाति भावतः ॥६८॥
 भिक्षां च तादृशीं दृष्ट्वा रङ्गो याचति मोदकान् ।
 अतीव क्षुत्प्रयोगेन, मह्यं पीडा प्रजायते ॥६९॥
 मह्यं ददातु भो किञ्चित्त्वत्पार्श्वे प्रचुराः खलु ।
 विद्यन्ते मोदकाः सुरे ! ददाने नैव न्यूनता ॥७०॥
 सूरिणा ज्ञानयोगेन, भाविकालो विलोकितः ।
 अस्माच्छासनवृद्धिश्च, भाविकाले च निश्चिता ७१
 स्वीयज्ञानेन विज्ञाय, पश्चादुक्तं मुनीश्वरैः ।
 गृह्यते यदि दीक्षा चेन्ममाहारस्तु लभ्यते ॥७२॥
 दीक्षा च दीयतां साधो, मा विलम्बो विधीयताम् ।
 दत्ता च तत्क्षणे दीक्षा, भोजनं कारितं महत् ॥७३॥

अतिगरिष्ठभोज्यं च, रुक्षदेहे न पच्यते ।
 भक्षितं प्रचुरं तेन, देहपीडा ततो भवेत् ॥७४॥
 देहे व्याधिः समुत्पन्ना, अतीव प्राणघातिनी ।
 तदीयभक्तिकर्त्तव्ये, श्रेष्ठिनस्ते समागताः ॥७५॥
 तान् दृष्ट्वा मानसे स्वीये, व्यचिन्तयत्स साधुराट् ।
 अहो संघमसाम्राज्यं, मीलितं गुरुयोगतः ॥७६॥
 ददति ये न मे भिक्षां, तेऽपि सेवासु चागताः ।
 सेवां च तादृशीं दृष्ट्वा, जाता धर्मेषु रागता ॥७७॥
 धन्योऽहं कृतकृत्योऽहं, मानुष्यं सफलं मम ।
 जैनधर्मस्य सम्प्राप्तिः, विना पुण्यं न जायते ॥७८॥
 चिन्तामणिमहारत्नं, रङ्गगृहे न राजते ।
 मादृशरङ्गहस्ते च, तदपि चागतं प्रभो ! ॥७९॥
 तदेवं युण्ययोगेन, लब्धं गुरुप्रसादतः ।
 धन्यास्ते गुरवो ज्ञेया, धन्यो धर्मश्च सर्वदा ॥८०॥
 इत्येवं भावनां कृत्वा, विशुद्धपरिणामतः ।
 मृत्वा मौर्यकुले जातः, सम्प्रति नाम संप्रति ॥८१॥
 चन्द्रगुप्तप्रपौत्रोऽयमशोकनृपपौत्रकः ।
 कुणालस्य सुतो जातः गुरुदीक्षा प्रभावतः ॥८२॥

जातमात्रेण सम्प्राप्तमशोकदत्तराज्यकम् ।

जिनेन्द्ररथयात्रा च, प्रयाति कुत्रचिद्दिने ॥८३॥

संधेन बहुहर्षेण, अतीवाडम्बरेण च ।

सम्पूर्णनगरे तत्र, भ्रामिता रथयात्रिका ॥८४॥

आर्यसुहस्तिभिः साकं, सुसाधुवृन्दकं तथा ।

प्रचुरं च समायातं, धर्मोन्नतिनिमित्ततः ॥८५॥

राजमार्गे समायाते, सम्राट् च सम्प्रतिस्तदा ।

सम्मुखे च समायाति, दृष्ट्वा च रथयात्रिका ॥८६॥

तन्मध्ये गुरुदेवं च, दृष्ट्वा चिन्तति मानसे ।

नेपथ्यं तादृशं चैव, पूर्वं दृष्टं मया क्वचिद् ॥८७॥

दर्शनाद् गुरुदेवानां, जातिस्मृतिरजायते ।

धन्योऽहं कृतकृत्योऽहं, जातं गुरोश्च दर्शनम् ॥८८॥

पूर्वभवं च संस्मृत्य, गुरुपादान्तिके तदा ।

आगत्यैव नमस्कारं, करोति शुद्धभावतः ॥८९॥

रङ्गावस्था मदीया क्व क्व च राज्यस्य योग्यता ।

जातमात्रेण सम्प्राप्तं, राज्यं च भारतं खलु ॥९०॥

एतत्सर्वगुरुणां च, कृपया समवासकम् ।

गुरुकृपा च किं किं नो, कार्यं चैव करिष्यति ॥९१॥

भवकूपाद्यथा पूर्वमुद्धृतो हस्तदानतः ।
 तथैवोद्धरणं चैव, अस्मिन्भवे वितन्यनाम् ॥६२॥
 गुरुणा श्रुतज्ञानेन, सर्वं विलोकितं तदा ।
 तस्य भाविहितायैव, मार्गोऽपि दर्शितः खलु ॥६३॥
 आगत्य गुरुदेवं च, पृच्छति भक्तिपूर्वकम् ।
 त्वत्प्रसादेन सम्प्राप्ता, भारते चेदृशी भूमिः ॥६४॥
 गुरुणा देशना पूर्व, बोधितः सम्प्रतिस्तदा ।
 विशुद्धजैनधर्मश्च, संप्राप्तो गुरुयोगतः ॥६५॥
 शुद्धसम्यक्तवतां प्राप्य, सञ्जातो दृढधर्मवान् ।
 अपूर्वधर्मसम्प्राप्तिः, गुरुं विना न जायते ॥६६॥
 गुरुणामुपदेशेन, धर्मोन्नतिविधापने ।
 पुस्फोरितं स्वीय वीर्यं स्वं, जैनधर्मे क्षणे क्षणे ॥६७॥
 अवन्त्यां च नगर्यां हि साधुसभा नियोजिता ।
 आर्यसुहृस्तिद्वारेण, विभक्ता देशभागकाः ॥६८॥
 अमुकसाधुसन्दोहैरमुके भागके खलु ।
 विहर्त्तव्यं च सर्वत्र, दातव्या शुद्धदेशना ॥६९॥
 अमुकैरमुके भागे, विहर्त्तव्यं च प्रेमतः ।
 भारते चैकदेशोऽपि, मोक्तव्यो साधुना नहि ॥ १००॥

साधुविहारशून्येन, भारतं धर्महीनकम् ।

अतः सर्वत्र गन्तव्यं, साधुना भारते खलू ॥१०१॥

किं चानार्यप्रदेशेषु, साधुविहारहेतवे ।

कृत्रिमसाधवस्तत्र, प्रेष्यन्ते च मया तथा ॥१०२॥

व्यवस्थां ईदृशीं कृत्वा, सर्वत्र दर्शनां तथा ।

विहारः कारितस्तेन, प्रचारो विहितो बहु ॥१०३॥

स्वल्पकालेन जैनानां, साम्राज्यं तेन निर्मितम् ।

धर्मप्रचारबाहुल्यं, सुहृस्तिगुरुयोगतः ॥१०४॥

सपादलक्षसंख्याकाः, प्रसादास्तेन कारिताः ।

जिनानां ते च विज्ञेयाः जैनधर्मस्य भारते ॥१०५॥

सपादकोटिसंख्याकाः, प्रतिमाः कारिताः शुभाः ।

जीर्णानि मन्दिराण्येव, उद्धृतानि विशेषतः १०६

षट्त्रिंशत्सहस्राणि, उद्धृतानि तथा खलु ।

एकलक्षाणि धातूनां, प्रतिमास्तेन कारिताः ॥१०७॥

शतशो दानशालानामुद्घाटनं कृतं तदा ।

धर्मप्रचारकार्याय, म्लेच्छानां मोचितः करः ॥१०८॥

साधुविहारयोग्यानि, क्षेत्राणि कारितानि च ।

वस्त्रपात्रान्नपानादि शुद्धं देयं च साधुभ्यः ॥१०६

इत्येवं घोषितं तेन, ज्ञापितं देशनादिना ।

प्रतिपुरं प्रतिग्रामं, कृत्रिमसाधुद्वारतः ॥११०॥

यस्य गृहेषु यद्वस्तु, विद्यते शुद्धमानकम् ।

तद्वस्तु साधुसामीप्ये, ढौकनं शुद्धभावतः ॥१११॥

यदि साधुश्च गृह्णाति, तदा देयं च तत्तथा ।

मूल्यं तस्य महाराजा, तस्मै दास्यति कोशतः ११२

एवंरीत्या च म्लेच्छेषु, विहारः सुलभः कृतः ।

साधुभिस्तत्र गत्वैव, प्रचारो बहुधा कृतः ॥११३॥

आर्यदेशेषु साधूनां, प्रचारे स्वल्पकष्टता ।

अन्यत्र कष्टबाहुल्यं, तदपि सुलभीकृतम् ॥११४॥

अनेककोटिसंख्याकाः, जैनधर्मानुयायिनः ।

जैनाश्च कारितास्तेन, श्रद्धारत्नसमर्पणात् ॥११५॥

धन्याश्च गुरवस्ते वै, धन्याः सम्प्रतिभूमिपाः ।

शासनरागता तादृग्, येषां स्वान्ते विराजते ११६

तादृशगुरुशिष्याणां, समायोगस्तु दुर्लभः ।

सुहृदिना कृतं यादृक् तादृशं च करोति कः ॥११७

दन्तधावनकार्यं च, कर्त्तव्यं तेन तत्क्षणे ।
 नव्यमन्दिरनिर्माणजल्पनं कर्णगोचरे ॥११८॥
 समायाति तदा चैव, कर्त्तव्यं दन्तधावनम् ।
 तादृशी प्रतिज्ञा तेन, कृता गुरुसमीपके ॥११९॥
 चतुर्दिक्षु च सर्वत्र, मन्दिराणां विधापनम् ।
 भव्यमूर्त्तिप्रतिष्ठानां, विधानं शुभयोगतः ॥१२०॥
 सुयोग्यशिष्ययोगेन, आर्यसुहस्तिना खलु ।
 भारते जैनसाम्राज्यं, कारितं धर्मभावतः ॥१२१॥
 प्रभुवीरात्समारभ्य, आर्यसुहस्तिकावधि ।
 निर्ग्रन्थगच्छनाम्नैव, प्रसिद्धं वीरशासनम् ॥१२२॥
 वीरनिर्वाणकालाच्च, द्वितीयस्मिन् शताब्दिके ।
 उत्तरार्धे च दुष्कालो, जातो द्वादशवार्षिकः ॥१२३॥
 साधुसंख्यासु न्यूनत्वं, श्रुतज्ञानस्य हासता ।
 श्रुतसाधोश्च रक्षायै, सम्प्रतेर्यत्नको महान् ॥१२४॥
 जैनधर्मस्य रक्षायां, सर्वं च रक्षितं भवेत् ।
 स्थितिद्वयस्य चोन्नत्यै, निर्ग्रन्थसाधुना तदा ॥१२५॥
 विभिन्नगच्छशाखानां, कुलानां व्यवस्थाकृता ।
 एवं रीत्या च कर्त्तव्ये, सर्वं व्यवस्थितं भवेत् ॥१२६॥

भद्रबाहुविनेयाच्च, गोदासाभिधानकात् ।

गोदासगणसम्भूतः, ज्ञातव्यो जैनशासने ॥१२७॥

आर्यमहागिरेः शिष्याद् बलिस्सहस्य नामतः ।

बलिस्सहगणस्यैव, उत्पत्तिस्तत्र जायते ॥१२८॥

सुहस्तिसूरिशिष्येभ्यः, उद्देहचारणौ गणौ ।

मानववेसवाट्याख्यौ, गणौ च निर्गतौ तदा ॥१२९॥

सुहस्तिसूरिशिष्याश्च, मुख्या द्वादशसंख्यकाः ।

पञ्चमः सुस्थितस्तेषु, षष्ठः सुप्रतिबुद्धकः ॥१३०॥

उदयगिरिमध्ये च, सूरिमन्त्रस्य कोटिशः ।

जापस्य जपनादेव, जातः कोटिकगच्छकः ॥१३१॥

कोटिकगच्छमध्ये च, वज्री विद्याधरी तथा ॥

उच्चनागरिका चैव माध्यमिका चतुर्थिका ॥१३२॥

शाखाश्च परिज्ञातव्याः उपशाखाऽप्यनेकशः ।

इत्येवं परिमन्तव्यं, निर्ग्रन्थ नामधेयकम् ॥१३३॥

निर्ग्रन्थग्रन्थतायाश्च, नामान्तराणि सन्ति वै ।

न तु विभिन्नगच्छत्वं; ज्ञातव्यं बुद्धिशालिना ॥१३४॥

आर्यसुहस्तिनां पट्टे, सुस्थितप्रतिबुद्धकौ ।

संजातौ मुख्यशिष्यौ द्वौ पट्टशोभाविबर्धकौ ॥

आर्यमहागिरेः काले, आर्यसुहस्तिनस्तथा ।
 द्वादशवार्षिकः कालः, अपतच्च भयङ्करः ॥१३६॥
 तत्काले नैक संख्याकैः, साधुभिर्भोज्य त्यागतः ।
 अनशनं च सम्प्राप्य, स्वर्गे गताश्च तत्क्षणे ॥१३७॥
 दुष्कालस्य प्रभावेन, आगमज्ञानह्रासता ।
 कलिङ्गाधिपराज्ञा च, खारवेलेन तत्क्षणे ॥१३८॥
 जैनस्थविरसाधूनां, कुमारीपर्वते खलु ।
 एकत्रीकरणायैव, आह्वानं च कृतं तदा ॥१३९॥
 आर्यबलिस्सहश्चैव, बोधिलिङ्गनक्षत्रकौ ।
 देवाचार्यश्च धर्मश्च, प्रभृत्यनेक साधवः ॥१४०॥
 सुस्थितप्रतिबुद्धौ च, उमास्वातिस्तथा परः ।
 श्यामाचार्याश्च तत्रैव, आगता स्थविरास्तथा ॥१४१॥
 आर्यपोद्दणिकाः साध्वयः, समितौ चागताः खलु ।
 कलिङ्गभिक्षुराजश्च, पुण्यमित्रादिकाः किल ॥१४२॥
 चतुर्विधकसंघस्य, आगतिस्तत्र जायते ।
 कलिङ्गराजविज्ञप्त्या, साधुसाध्व्य अनेकशः ॥१४३॥
 मगधमथुरावङ्गे, देशे धर्मप्रचारतः ।
 आगमज्ञ मुनीन्द्रैश्च, आगमसंग्रहः कृतः ॥१४४॥

पूर्वधरमुनीन्द्रैश्च, पूर्वस्य संग्रहः कृतः ।
 यस्य पार्श्वे च यज्ज्ञानं, तत्सर्वं संग्रही कृतम् ॥१४५॥
 आर्यसुहस्तिनः पट्टे, सुस्थितप्रतिबुद्धकौ ।
 द्वयोर्गोत्राभिधाने च, व्याघ्रापत्यकनामके ॥१४६॥
 कोटिशमन्त्रजापाच्च, कोटिकौ तौ प्रकीर्त्तितौ ।
 काकन्दिकनगर्यां च, काकन्दकौ समुद्भवात् ॥१४७॥
 सुविहितक्रियानिष्ठौ, सुज्ञाततत्त्वकौ तथा ।
 महापुरुषरूपौ तौ, विज्ञेयौ जिनशासने ॥१४८॥
 धर्मोन्नतिविधानाय, सततं चोद्यमौ तथा ।
 धर्मं प्राणसमं मत्वा, धर्मध्यानपरायणौ ॥१४९॥
 कोटिकगच्छके जाताः, इन्द्रदिन्नादि सूरयः ।
 स्थविरप्रियग्रन्थश्च, विद्याधरादिकास्तथा ॥१५०॥
 सुस्थितसूरिपट्टे च, कौशिकगोत्रभूषकः ।
 दिन्नसूरिश्च तत्पट्टे, विज्ञेयो वीरशासने ॥१५१॥
 आर्यसिंहगिरिश्चैव, तत्पट्टे शान्तसेवधिः ।
 संजातो दृढधर्मश्च, जगत्कल्याणकारकः ॥१५२॥
 प्रसङ्गतोऽनुवक्तव्याः, प्रभावशालिसूरयः ।
 आद्यश्च कालिकाचार्यः, गर्दभिल्लविनाशकः ॥१५३॥

सांवत्सरी महापर्व, प्रागस्ति पञ्चमी दिने ।

चतुर्थ्यां कालिकाचार्याज्ञातं संघनियोगतः ॥१५४॥

धारावासनगर्याश्च, वीरसिंहस्य पुत्रकः ।

भृगुकच्छनृपाणां च, मातुलः समभूत्तदा ॥१५५॥

गुणाकराख्यसूरीणां, प्रबुद्धो देशनादितः ।

जैनीं दीक्षां समादाय, सम्भूतो जैनसाधुराट् ॥१५६॥

तद्भगिन्याः सरस्वत्या, भ्रातृदीक्षाऽनुयोगतः ।

तथा दीक्षा प्रपन्ना च, विशुद्धा गुरुसन्मुखे ॥१५७॥

बुद्धिबलेन साधुः सः, सूरित्वं प्रतिपन्नवान् ।

निरतिचारचारित्रं, पालयति च सर्वदा ॥१५८॥

अनुमतिं गुरुणां च, प्राप्य विहृतवांस्तथा ।

सर्वत्र परिभ्राम्यन् सनुज्जयिन्यां समागतः ॥१५९॥

रूपलावण्ययुक्ता या, विशुद्धब्रह्मचारिणी ।

साध्वी सरस्वती साऽपि, तत्पूर्व्यां च समागता ॥१६०॥

गर्दभिल्लनृपश्चैव, सर्वदा स्त्रीषु लम्पटः ।

महासती स्वरूपं च, दृष्ट्वा स मोहमूर्छितः ॥१६१॥

बलात्कारात्समादाय, अन्तःपुरे स नोतवान् ।

तन्मुक्त्यर्थं च सूरीशैः, प्रयत्नश्च कृतो बहु ॥१६२॥

विनाशकालयोगेन विपरोता मतिर्भवेत् ।

दुर्बुद्धिगर्दभिल्लेन, स्वान्ते नैव विचारितम् ॥१६३॥

साध्वी शीलसुरक्षायै, आचार्यैश्च विचारितम् ।

विनाऽन्यराजसामर्थ्यात्साध्व्याश्च मोचनं न हि ॥

शकराजं समानीय, भीषणयुद्धमादृतम् ।

गर्दभिल्लसमुच्छेद्य, साध्वी शुद्धा च मोचिता १६५

बलभानुमित्रकानां च, तद्राज्यं हि समर्पितम् ।

कालिकाचार्यबोधेन, ताभ्यां धर्मश्च स्वोक्तः ॥१६६॥

तदाग्रहाच्च तत्रैव, चातुर्मासी कृता तदा ।

मन्त्रिणां मतिमाद्येन, प्रतिष्ठानपुरे गतः ॥१६७॥

तत्रस्य नृपसामीप्ये, जैनधर्मोपदेशनम् ।

प्रभावशालिबोधेन, प्रबुद्धः सोऽपि भूपतिः ॥१६८॥

राजाग्रहनियोगेन, चतुर्थी दिवसे खलु ।

पञ्चमीतः समानीय, पर्व तदा समादृतम् ॥१६९॥

अद्यावाधि च तत्पर्व, प्रचलति च भारते ।

तदीयाज्ञा शिरोधार्य, स्वीकृतिश्च कृता समैः ॥१७०॥

धन्यास्ते कालिकाचार्याः, धर्मोन्नतेश्च कारकाः ।

साध्वीशीलस्य रक्षायै, स्वशक्तिपरिस्फोटिता ॥१७१॥

आर्यदिन्नस्य पट्टेषु, आर्यसिंहगिरिस्तथा ।
 कौशिकगोत्रसम्पन्नः, जातिस्मरणवान् खलु ॥१७२
 तत्पट्टे गौतमाभिख्य, गोत्रे सूरिपुरन्दरः ।
 वज्रस्वामिमहासाधू, सम्भूतो लल्लिभाक् तथा ॥
 आर्यधनगिरेः पुत्रः, सुनन्दाकुक्षिसम्भवः ।
 तुम्बवनाख्य ग्रामस्थः, जातो धर्मपरायणः ॥१७४॥
 स्वोत्पत्तिसमये श्रुत्वा, पितृदीक्षा मनोहराम् ।
 संजात जातिस्मृत्या च, मातुरुद्धे गहेतवे ॥१७५॥
 रोदति सततं तत्र, षणमासावधिकं तथा ।
 भिक्षायै चैकदा साधुः धनगिरिः समागतः ॥१७६
 तं दृष्ट्वा च तया प्रोक्तं, गृह्यतां स्वीय पुत्रकम् ।
 धनगिरिमहाभागैः, गृहीतः सोऽपि तत्क्षणे ॥१७७
 महाभारत्व योगेन, दत्तं वज्राभिधानकम् ।
 पालनस्थः स बालोऽपि, जातश्चैकादशांगवित् १७८
 यदा त्रिवार्षिको जातः, रूपलावण्यसंयुतः ।
 तं दृष्ट्वा स्वीय मातृणां, मोहश्च वर्धते खलु ॥
 मात्रा राजसभां गत्वा, पुत्राय प्रार्थना कृता ।
 धनगिरिः सुनन्दा च, आगतौ सज्जमन्दिरे ॥१८०॥

पुत्रव्यामोहकार्याय, सुनन्दा मुखभक्षिकाम् ।

अनेकविधता युक्तां, तत्र गत्वा च ढौकते ॥१८१॥

धनगिरिमहाभागैः, साधुचिह्नं रजोहरम् ।

तत्समीपे च मुत्तवा वै, प्रोक्तं द्वाभ्यां च तत्क्षण ॥

तुभ्यं यद्रोचते तद्धि, गृह्यतां भाग्यसेवधे ।

मोहसाधनमिष्टान्नं, त्यक्त्वा रजोहरं धृतम् ॥१८३॥

ततो मातापि वैराग्यादीक्षां गृह्णाति भावतः ।

यदाष्टवार्षिको जातः, तदा जृम्भकदेवकः ॥१८४॥

पूर्वभवीय मित्रोऽमौ, परीक्षायै तदागतः ।

उज्जयिन्याश्च मार्गेषु, वृष्टिनिवृत्तिकालिके ॥१८५॥

कुष्माण्डशुद्धभिक्षां च, दीयमानां न गृह्णीयात् ।

अनिमेषत्व चिह्नेन, जानाति देवपिण्डकम् ॥१८६॥

मह्यं न कल्पते तद्धि, कथितं तेन तत्क्षणे ।

तुष्टदेवेन तत्काले, दत्ता वैक्रियलब्धिका ॥१८७॥

द्वितीय समये भिक्षा, धृतपुराभिधानिका ।

दीयमानापि साऽशुद्धा, देवपिण्डस्वरूपिका ॥१८८॥

तद्योग्यां च मत्वावै तुष्ट जृम्भकदेवतः ।

सम्प्राप्ता च महाविद्या, आकाशगामिनी तदा ॥१८९॥

अन्यदा पाटली पुत्रे, विहारेण समागताः ।
 तत्र साध्वी मुखाच्चैव, वज्रस्वामि गुणावलिम् ॥
 श्रुत्वा च रुक्मिणी नाम्नी, कनीधनस्य श्रेष्ठिनः ।
 गृह्णाति नियमं तत्र, वज्रस्वामि पतिं विना ॥१६१॥
 नान्यं पतिं करिष्यामि, इति च प्रतिज्ञा कृता ।
 धनश्रेष्ठिवरेणैव, नैकोपायाः कृताः खलु ॥१६२॥
 परन्तु सा प्रतिज्ञाताद् न च्युता लेशमात्रतः ।
 तदा वज्रमहाभागः, आगतश्च पुरे वरे ॥१६३॥
 श्रुत्वा धनेन तत्काले, स कोटिद्रव्यसंयुताम् ।
 रुक्मिणीं दीयमानां च, न गृह्णाति स साधुराद् ॥१६४॥
 प्रतिबोध्य तदा तां च, वैरागमयवाक्यजैः ।
 गम्भीरशुद्धबोधैश्च, दत्तं रत्नत्रयं तदा ॥१६५॥
 शुद्धा साध्वी च संजाता, वज्रगुरुपदेशतः ।
 चारित्रं च विशुद्धं तत्पालयति सहर्षतः ॥१६६॥
 दुर्भिक्षे चैकदा जाते, संघं संस्थाप्य पट्टके ।
 सुभिक्षीय पुरीमध्ये, गुरुभिः संघ आनीतः ॥१६७॥
 पर्युषणा समायाते, प्रभुभक्तिप्रवर्धिका ।
 पुष्पादि सर्वसामग्री, निषिद्धा बोद्धव्यमिभिः ॥१६८॥

संघेनैव समागत्य, गुरुणा प्रार्थना कृता ।

विना विशुद्धसामग्रीं, प्रभुभक्तिः कथं भवेत् ॥१६६॥

भवादृग्गुरुसंयोगे, कथं भक्तौ च विघ्नता ।

द्व षबुध्या च तेनैव, प्रतिषेधः कृतः खलु ॥२००॥

जैनधर्ममहाद्वेषी, अयं च बौद्धभूपतिः ।

स्वसत्तायाः समुन्मादः, धर्मद्वेषेण जायते ॥२०१॥

जैनानां भक्तिनाशाय, उपायस्तेन शोधितः ।

अतः केनापि योगेन, जैनत्वं परिदृश्यताम् ॥२०२॥

गुरुणा संघविज्ञप्त्या, तद्भक्तिपरिपुष्टये ।

धर्मोन्नतिसमुद्दिश्य, गताश्च सूरयस्ततः ॥२०३॥

व्योमविद्याप्रयोगेन, माहेश्वरी पुरी खलु ।

मालिनं पितृमित्रं च, जल्पन्ति पुष्पहेतवे ॥२०४॥

हिमवत्पर्वते गत्वा, श्रीदेव्याश्च समीपके ।

हुताशनवनाच्चैव, लक्षशः कुसुमानि च ॥२०५॥

महापद्मानि संगृह्य, देवकृत विमानके ।

माहेश्वरीयपुष्पाणि, लात्वा महोत्सवेन च ॥२०६॥

दुन्दुभिनादपूर्वेण, आगतास्तत्र सूरिराट् ।

देवेन सर्वपुष्पाणि, दत्तानि श्रावकाय च ॥२०७॥

अतीव भक्तिपूर्वेण, अतीवानन्दयोगतः ।

प्रभुभक्तिं प्रकुर्वन्ति, सर्वे च तत्र श्रावकाः ॥२०८

विशुद्धपुष्पगन्धेन, शुद्धसुगन्धिवस्तुना ।

जिनेन्द्रपूजनं दृष्ट्वा, राज्ञा मनसि शोचितम् ॥२०९

सर्वं गुरुप्रसादेन, जैनसंघेन कृतं तथा ।

तादृशा गुरवो नैव, अस्माकं दर्शने खलु ॥२१०॥

गुरुदर्शनकार्याय, राजा तत्र समागतः ।

गुरुणां देशानां श्रुत्वा, शुद्धकल्याणकारिणीम् ॥२११

सम्यग्रत्नं परिप्राप्य, जैनधर्मप्रभावनाम् ।

करोति चातिभावेन, दृढधर्मपरायणः ॥२१२॥

अहो गरुमहात्म्यं तद्, बोद्धं च प्रतिबोध्य वै ।

तद्देशे जैनधर्मत्वं, स्थापितं गुरुणा तदा ॥२१३॥

शत्रुंजये महातीर्थे, श्रेष्ठिजावडभावडैः ।

विक्रमशतके पूर्णे, अष्टवर्षोत्तरे तथा ॥२१४॥

तत्तीर्थोद्धृतिकार्यं च, कृतं तैः श्रेष्ठिभिः किल ।

प्रतिष्ठायाश्च कर्तव्ये, गुरवः प्रभावशालिनः ॥२१५

विद्यया परिपूर्णाश्च, तत्कार्ये प्राथिताश्च तैः ।

तेषां च भाग्ययोगेन, मीलिता दशपूर्विणः ॥२१६

वज्रस्वाम्याख्य सूरिन्द्राः, अतिप्रभावशालिनः ।
 विहारानुक्रमेणैव, आगतास्तेऽपि तत्र वै ॥२१७॥
 विज्ञप्तिं श्रेष्ठिनां श्रुत्वा, महालाभाय ते तथा ।
 स्वीकृत्यैव प्रतिष्ठायाः, कार्यं प्रारब्धकं खलु ॥२१८॥
 कपर्दीयक्षविघ्नेन, मूलनायकस्वामिनाम् ।
 स्थैर्यं च नैव जायेत, उत्थापनं पुनः पुनः ॥२१९॥
 महाविद्याबलेनैव, ज्ञाता तस्यैव विप्रता ।
 यक्षं सन्तोष्य तत्रैवाधिष्ठातृत्वं कृतं तदा ॥२२०॥
 तन्मूर्तिः स्थापिता तत्र, तत्तीर्थे गुरुणा खलु ।
 आधिपत्यं च तस्यैव, शत्रुं जये विराजते ॥२२१॥
 महाकार्यं विधायैव, गुरुभिर्विहृतिः कृता ।
 तीर्थोद्धारप्रतिष्ठा च, जाता सद्गुरुर्योगतः ॥२२२॥
 अन्यदा गुरुदेवानां, कफोद्रेकप्रभावतः ।
 भोजनादनुस्वाद्यर्थं, शुण्ठोग्रंथिश्च रक्षिता ॥२२३॥
 कर्णे च स्थापिता साऽपि, विस्मृता वृद्धभावतः ।
 प्रतिक्रमणकाले च, पतिता कर्णतस्तदा ॥२२४॥
 आसनमृत्युतां ज्ञात्वा, सूरिणां च प्रमादतः ।
 द्वादशवर्षपर्यन्तं, दुर्मिक्षस्य प्रवेशनम् ॥२२५॥

सूरिज्ञानेन विज्ञाय, वज्रसेनं हि तत्क्षणे ।
 आहूय कथितं तेन, लक्षमूल्योदनात्खलु ॥२२६॥
 त्वं भिक्षां च यदाऽण्णयाः, तदुत्तरदिने च भोः ।
 सुभिक्षं तु त्वया ज्ञेममन्यथा न कदाचन ॥२२७॥
 पूर्वं च दशमं तस्माद् व्युच्छिन्नं वज्रस्वामितः ।
 वज्रसेन महाभागैः, तदनु विहृतिः कृता ॥२२८॥
 सोपारकपुरे तस्माच्छिष्येण सह चागतः ।
 जिनदत्ताख्य भव्यानां, भिक्षार्थं गतवान् गृहे २२९
 तत्पत्न्याश्चेश्वरी नाम्न्याः क्रीतं च लक्ष्यमूलकम् ।
 अन्ने तस्मिंश्च संक्षिप्तं, विषं हालाहलं तदा २३०
 विचारितं स्वस्वान्ते च, अन्नं धनं न विद्यते ।
 आगतेऽहि च भिक्षूणां, भिक्षां दास्ये कथं खलु २३१
 दर्शयामि कथं स्वास्यं, विचार्य विषवत्कृतम् ।
 तस्या विशुद्धभावोऽपि, ज्ञातो हि गुरुणा तदा २३२
 आगत्य सूरिणा प्रोक्तं, नैवं कार्यं कदाचन ।
 श्वः काले भूरिपोतं तद्, आगच्छति च धान्यकं २३३
 तच्छ्रुत्वा च सहर्षेण, जिनदत्तेन शोचितम् ।
 यदि सत्यं भवेत्तर्हि, आनन्दः परिजायते ॥२३४॥

प्रचुरधान्यसम्प्राप्ते, सुकालः परिजायते ।
 नागेन्द्रचन्द्रनिर्वृत्तिविधाधरैः सुतैः सह ॥२३५॥
 जिनदत्तोहि चेश्वर्या, प्रेरितो वृतमात्तवान् ।
 पुत्रचतुष्कनाम्ना च, भिन्नाः शाखाश्च निसृताः ।
 चन्द्रनाम्ना च तद् गच्छः, शाखारूपेण जायते ।
 नागेन्द्रेणैव नागेन्द्रः, चन्द्रेण चन्द्रगच्छकः ।
 निर्वृत्तिकामरूपेण, निर्वृत्तिनागच्छकः ।
 विद्याधरेण तद्रूपः, एवं च परिज्ञायताम् ॥२३८॥
 वज्रसेनमहाभागपट्टे च चन्द्रसूरयः ।
 प्रभावशालिनस्तेपि, ज्ञातव्या जैनशासने ॥२३९॥
 प्रभावशालिसाधूनां, सिद्धसेनदिवाकराः ।
 ज्ञातव्याश्च महाभागाः, विक्रमप्रतिबोधकाः ॥२४०॥
 वृद्धवादिगुरुणां च, पार्श्वे कुमुदचन्द्रकैः ।
 महाविज्ञैः समागत्य, स्वकल्याणं च साधितम् २४१
 बङ्गदेशीय कुर्मरराजं च देशनादिना ।
 जैनं कृत्वा च सुश्राद्धः, कारितो जैनशासने ॥२४२॥

परमार्हतभक्तोऽपि, संजातो गुरुर्योगतः ।

विहृत्यच ततः स्थानादवन्त्यां गुरवो गताः ॥२४३

अवन्तिपार्श्वनाथस्य, अवन्तीनगरीयके ।

मूर्तिर्बाह्यणलोकैश्च, स्वाधीनी कृत्य सर्वथा ॥२४४

जैननामापमानं च, कृतं तादृशकार्यतः ।

तत्र गत्वा महाकालमन्दिरे च कृता स्थितिः ॥

कल्याणमन्दिराख्यं च, स्तोत्रं सुरचितं तदा ।

तत्स्तोत्रपठने यच्च, संजातं तन्निशम्यताम् ॥२४६

पञ्चदशमश्लोकस्य, उच्चारणं यदा भवेत् ।

तदा तच्छिवलिङ्गं च, स्फुटितं गुरुमंत्रतः ॥२४७॥

तन्मध्ये पार्श्वनाथस्य, प्रतिमा निःसृता शुभा ।

तद्दृष्ट्वा सर्वलोकाश्च कुर्वन्ति शुद्धभावनाम् २४८

महाश्चर्यं महाश्चर्यं, जगति गुरुणा कृतम् ।

विक्रमादित्य राजापि, आगतो गुरुसन्निधौ ॥२४९

स्तुतिं च गुरुदेवानां, करोति भक्तिभावतः ।

विक्रमप्रतिबोधाय, प्रारब्धा देशना खलु ॥२५०॥

गुरुरपदेशयोगेन, विशुद्धशक्तियोगतः ।

प्रतिबोध्यैव राजानं श्रावकः सूरिणा कृतः ॥२५१॥

संस्कृतं प्राकृतं ज्ञानं, प्रचुरं परिज्ञायताम् ।
 तत्सदृशोहि विज्ञश्च, तत्काले भारते नहि ॥२५२॥
 जैनदर्शनशास्त्राणि, शुद्धन्याययुतानि च ।
 निर्मापितानि जैनेषु, विद्यन्ते खलु भारते ॥२५३॥
 आद्यं निर्माणं न्यायशास्त्राणां सूरिणा कृतम् ।
 तत्पश्चान्न्यायशास्त्रस्य, ग्रन्थानैकाश्च निर्मिताः ॥
 सर्वागमीय ग्रन्थानामनुवादश्च संस्कृते ।
 कर्त्तव्ये स्वीय जिज्ञासा, दर्शिता संघसम्मुखे ॥२५४॥
 नमस्कारमहामंत्रानुवादश्च कृतस्तदा ।
 तच्छ्रुत्वा संघमुख्येन, प्रायश्चित्तं प्रदर्शितम् ॥२५५॥
 तत्प्रायश्चित्तरूपेण, विक्रमप्रतिबोधनम् ।
 कृतं च गुरुदेवेन, बहुयुक्तिप्रयोगतः ॥२५७॥
 विक्रमीय चरित्राच्च, विज्ञेयं ज्ञानशालिना ।
 अत्र तु नाममात्रेण, दर्शितमधुना मया ॥२५८॥
 सिद्धाचलस्य यात्रायै, महासंघश्च योजितः ।
 निष्कासितो महानेव, विक्रमेणैव तत्क्षणे ॥२५९॥
 ओङ्कारनगरे जैनमन्दिरं नूतनं कृतम् ।
 अश्वावबोधतीर्थस्य, उद्धारोऽपि कृतः खलु ॥२६०॥

अनेकधर्मकार्याणि, कारितानि च सूरिणा ।
 सन्मतितर्कन्यायावतारादिकाश्च ग्रन्थकाः ॥२६१॥
 सर्वोत्तमाश्च विज्ञेयाः, प्रौढयुक्त्या समन्विताः ।
 तज्ज्ञामस्मृतिमात्रेण, पापं च परिनश्यति ॥२६२॥
 दक्षिणदेशमध्ये च, सूरिणां स्वर्गवासता ।
 सञ्ज्ञाता कालयोगेन, दिवाकरा दिवं गताः ॥२६३॥
 धन्यास्ते सूरयो ज्ञेयाः, जैनधर्मस्य दीपकाः ।
 अद्यावधि च तज्ज्ञाममन्त्ररूपेण गीयते ॥२६४॥
 चन्द्रगच्छादि गच्छाच्च, नामान्तरस्वरूपतः ।
 चतुरशीतिगच्छाश्च, सञ्ज्ञाता वाचनादितः ॥२६५॥
 चन्द्रगच्छादि गच्छाश्च, रूपान्तरेण ते तथा ।
 नामान्तरं स्वरूपेण, विज्ञेया जैनशासने ॥२६६॥
 निर्ग्रन्थं प्रथमं नाम, द्वितीयं कोटिकं तथा ।
 चन्द्रगच्छस्तृतीयं च, अभिधानं प्ररूपितम् ॥२६७॥
 वनगच्छचतुर्थं च अभिधानं निगद्यते ।
 यतो हि तच्च संजातं, तत्स्वरूपं च लेशतः ॥२६८॥

चंद्रसूरीशपट्टेषु, सामन्तभद्रसूरयः ।

महाप्रतापसंयुक्ताः जगद्युद्योतकारकाः ॥२६६॥

दिगम्बरत्वभेदोऽपि, पतितः कालदोषतः ।

सम्प्रदाय द्वयस्यापि, ते पूज्याः सूरयो मताः ॥२७०॥

तन्निर्मिताश्च सद्ग्रन्थाः, मन्यन्ते चाप्सरूपतः ।

द्वाभ्यां च सम्प्रदायाभ्यां, संशयो नात्र विद्यते ॥

विवादो नैव केषाञ्चित्तद् विषये प्रजायते ।

युक्त्यनुशासनं देवागमस्तोत्रं च सुन्दरम् ॥२७२॥

स्वयम्भूस्तोत्ररूपाश्च, ग्रन्थाः सर्वैश्च सम्मताः ।

सूरीणां वृद्धदेवानां, प्रतिबोधस्य हेतवे ॥२७३॥

देवागमीय स्तोत्रं तत्कृतं सामन्तसूरिभिः ।

दिगम्बराश्च ते सन्ति, इत्युक्तौ न प्रमाणाता ॥

प्रमाणाभावतो नैव, तादृग् वाक्यं च मन्यते ।

प्रमाणविरहेणापि, यदि त्वया निगद्यते ॥२७५॥

तदा शशविषाणं च, मन्यतां च स्वच्छन्दतः ।

कल्याणमन्दिरस्यैव सिद्धसेनदिवाकराः ॥२७६॥

श्वेताम्बराश्च कर्तारः, प्रसिद्धं युक्तियुक्ततः ।

तथाप्यज्ञानदोषेण, नग्राटत्वं च घोषितम् ॥२७७॥

यथैव मानतुंगानां, सूरीणां स्वीकृतिः कृता ।
 तथैवात्रापि ज्ञातव्यं, सामन्तभद्रसूरिषु ॥२७८॥
 तद् ग्रन्थेषु प्रमाणं च, नगनाटसाधकं न हि ।
 उत्कटत्यागभावेन, स्वीकृता वनवासता ॥२७९॥
 द्रष्ट्वा दिगम्बरैस्तेषु, घोषितं च दिगम्बरम् ।
 योगिनां समदृष्टित्वात्पक्षपातो न विद्यते ॥२८०॥
 पूर्वविदश्च ते ज्ञेयाः, घोरतपस्विनस्तथा ।
 आगमस्यानुसारेण, क्रियायाः कारकाश्च ते ॥२८१॥
 देवकुलादिशून्येषु, स्थानेषु वनवासता ।
 वनवासित्वयोगेन, वनगच्छोपि निर्गतः ॥२८२॥
 वनवासित्वगच्छोऽपि, निर्ग्रन्थतश्चतुर्थकः ।
 प्ररूपणासु भेदस्य, लेशमात्रं न विद्यते ॥२८३॥
 सामन्तभद्रपट्टेषु, वृद्धदेवाः समागताः ।
 सततं धर्मवृद्धीणां, कारका दुःखवारकाः ॥२८४॥
 तत्पट्टे परिज्ञातव्याः, प्रद्योतनाख्य सुरयः ।
 शासनरागता तेषां हृदये परिराजते ॥२८५॥
 सूरयो मानदेवाख्याः, तत्पट्टवृद्धिकारकाः ।
 कर्तारो लघुशान्तीनां, सङ्क्षोपद्रवनाशकाः ॥२८६॥

तत्पट्टे शानतुं ज्ञाख्याः, सूरयो धर्मवर्धकाः ।
 विशेषरूपतस्तेषां, स्वरूपं कथ्यते मया ॥२८७॥
 धारानगरवास्तव्यः वृद्धभोजाभिधानकः ।
 तन्नृपस्य सभायां च, भक्तामरस्य कारकाः २८८॥
 नैकतालकदानेन, सूरीणां च नियन्त्रितः ।
 एकैकश्लोक पाठेन, एकतालकत्रोटनम् ॥२८९॥
 सम्पूर्णस्तोत्रसंजाते, सर्वतालकत्रोटनम् ।
 सूरिभिश्च कृतं तत्र, महाश्चर्यप्रदर्शकम् ॥२९०॥
 तादृशीं गुरुशक्तिं च, दृष्ट्वा नृपश्चमत्कृतः ।
 जैनधर्मप्रभावोऽपि, तत्सभासु प्रजायते ॥२९१॥
 गुरुरूपदेशलाभेन, प्रभावः प्रसृतो बहु ।
 प्रभावशालिनस्ते च, सूरयो जगती तले ॥२९२॥
 बप्पभट्टिगुरूणां च, स्वरूपं लेशमात्रतः ।
 प्रसङ्गतो निगद्येत, स्वकीय ज्ञानहेतवे ॥२९३॥
 पाञ्चालदेशवास्तव्यः, सूरपालनृपस्य च ।
 पुत्रास्ते सूरयो ज्ञेया, जगदुद्योतकारकाः ॥२९४॥
 लघुवयसि दीक्षा च, गृहीता शुद्धभावतः ।
 सिद्धसेनाख्य सूरीणां, पार्वे च मोदगच्छके २९५

ज्ञानचारित्रयोगेन, आचार्यत्वे नियोजिताः ।
 संजाता बप्पभट्ट्याख्याः, सूर्यो जैनशासने २६६
 प्रत्यहं श्लोकसाहस्रं, सूरिकण्ठेषु जायते ।
 तादृशशक्तिसामर्थ्यमन्यत्रनैव विद्यते ॥२६७॥
 गोपगिरिनृपाणां च, उपदेशप्रभावतः ।
 प्रतिबोधनकार्यं च, सूरिभिश्च कृतं तदा ॥२६८॥
 आमराजेन तत्काले, विशालं खलु मन्दिरम् ।
 निर्मापितं च तत्रापि, प्रतिमा सुमनोहरा ॥२६९॥
 सुवर्णमयमूर्त्तिश्च, महामूल्येन कारिता ।
 प्रतिष्ठिता शुभे लग्ने, सूरिभिः शुभमन्त्रतः ॥३००॥
 महावीरप्रभूणां च, सा मूर्त्तिः परिज्ञायताम् ।
 आमराजस्य भाग्येन, जातं सुन्दरमन्दिरम् ॥३०१॥
 लक्षणावर्तग्रामस्य, नृपस्य प्रतिबोधकाः ।
 धर्मराजं शुभे धर्मे, संस्थाप्य स दृढी कृतः ॥३०२॥
 वर्धनकुञ्जरादीनां, बोद्धानां परिजीवकाः ।
 वादिकुञ्जरसिंहस्य, उपाधिमीलितस्तदा ॥३०३॥

तस्य सेनापतिं चैव, प्रतिबोध्यैव तत्क्षणे ।

दत्त्वा भागवतीं दीक्षामात्मकल्याणकारितम् ३०४

सूरीणामुपदेशेन, आमराजेन भावतः ।

सिद्धाचलादि तीर्थानां, सङ्घो निष्कासितो महान् ॥

इत्याद्यनेककार्याणि, कृतानि सूरिभिः खलु ।

जैनधर्मप्रभावश्च, संजातो गुरुयोगतः ॥३०६॥

मानतुं गाख्यसूरीणां, पट्टे च वीरसूरयः ।

यथार्थनामयुक्तास्ते, शासनवृद्धिकारकाः ॥३०७॥

सूरयो जयदेवाख्याः, तत्पट्टे शुभचिन्तकाः ।

स्वीय शक्त्यनुसारेण, जैनधर्मप्रभावकाः ॥३०८॥

देवानन्दाख्य सूरिश्च, तत्पट्टपरिवर्धकः ।

शुद्धा क्रियानुरागेण, रक्तं च स्वीयमानसम् ॥३०९॥

विक्रमसूरयो ज्ञेयाः, तत्पट्टपरिदीपकाः ।

जैनसिद्धान्तज्ञातारः, स्वपरोन्नतिकारकाः ॥३१०॥

ततो नृसिंहसूरीणां, परिचयो विशेषतः ।

कार्यते धर्मयोगेन, स्वपरोन्नति हेतवे ॥३११॥

स्वपरशास्त्रज्ञातारः; महाविज्ञाश्च ते मताः ।

नरसिंहपुरे यक्षस्थोपदेशप्रदाः खलु ॥३१२॥

तं प्रतिबोध्य तस्माच्च, मांसाहारस्य भक्षणम् ।
 त्याजितं सूरिभिश्चैव, स्वप्रभावः प्रदर्शितः । ३१३।
 क्षोमाणानामधेयं च, राजकुलं स्वशक्तितः ।
 प्रतिबोध्यैव धर्मेषु, दृढीकृतं च सूरिभिः ॥ ३१४ ॥
 तद्वंशीय समुद्राख्य, कुमारं प्रतिबोध्य च ।
 दीक्षां भगवतीं दत्वा, कल्याणं कारितं च तैः ३१५
 समुद्रसूरयः पश्चात्ते जाता भाग्ययोगतः ।
 वादे दिगम्बरं जित्वा, स्वशक्तिपरिदर्शकाः ॥ ३१६
 नागहृदीय तीर्थं च, ततश्च स्वायती कृतम् ।
 श्वेताम्बरीय संघस्य, विजयः कारितश्च तैः । ३१७।
 महाप्रभावसद्युक्ताः जैनशासनदीपकाः ।
 आचार्यनरसिंहाख्याः, जयन्तु जगती तले ॥ ३१८।
 समुद्रसूरयो ज्ञेयाः, धर्मोन्नति प्रभावकाः ।
 तत्पट्टे शोभमानास्ते, जगदानन्ददायकाः ॥ ३१९ ॥
 तत्पट्टं भूषयामासुः, मानदेवाख्य सूरयः ।
 शासनभक्तिकर्तारः, वादीभसिंहसादृशाः । ३२०॥
 विबुधप्रभसूरीन्द्राः तत्पट्टं भूषयन्ति वै ।
 अनेकशास्त्रज्ञातारः, भव्यानां प्रतिबोधकाः । ३२१॥

तत्पट्टं शोभयामासुः, जयानन्दाख्य सूरयः ।

सर्वत्रानन्ददातारः, जगत्कल्याणकारकाः ॥३२२॥

अलंचक्रुश्च तत्पट्टं, रविप्रभाख्य सूरयः ।

रविसमप्रकाशं च, कुर्वन्ति भारते खलु ॥३२३॥

प्रकाशयन्ति तत्पट्टं, यशोदेवाख्य सूरयः ।

चन्द्रोज्ज्वलयशोवादैः, शासनं दीपयन्ति ते ॥३२४॥

प्रद्युम्नसूरिदेवानां, विषये लेशमात्रकम् ।

लिख्यते स्वात्मबोधाय, अन्येषां ज्ञानहेतवे ॥३२५॥

मेदपाटनृपाणां च, अल्लाख्यानां च बोधकाः ।

धर्मवादविधाने च, अद्वितीयाः प्रकीर्त्तिताः ॥३२६॥

तैराचार्यमहाभागैः, राजसभासु चान्यदा ।

नग्राटवादिनां तत्र, पराजयश्च कारितः ॥३२७॥

श्वेताम्बरं दृढीकृत्य, युक्त्या च साधितं तदा ।

सर्ववादिषु नग्नानां, पराजयश्च जायते ॥३२८॥

त्रिभुवनगिर्यादीनां, नृपाणां प्रतिबोधकाः ।

सर्वत्र जैनधर्मस्य, विजयं कारयन्ति ते ॥३२९॥

तन्नाम्ना चापरे जाताः, आचार्या जैनशासने ।

मेदपाटनृपाणां च, तन्मध्ये बोधकरश्च कः ॥३३०॥

अतस्तन्निर्णयो नैव, जातोऽद्यावधि शासने ।

ऐतिहासिकसामग्र्याः, अभावे निर्णयो न हि ३३१

सूरयो मानदेवाख्याः, तत्पट्टे चागतः खलु ।

ततो विमलचन्द्राख्याः, सूरयः पट्टदीपकाः ॥३३२॥

तत्पट्टं भूषयामासुः, उद्योतनाख्यसूरयः ।

वटगच्छ समुत्पत्तिः, तत एव प्रजायते ॥३३३॥

तत्स्वरूपं विशेषेण, कथ्यते ज्ञानहेतवे ।

श्रोतव्यं प्रेमभावेन, शासनोन्नतिकांक्षिभिः ३३४

पञ्चत्रिंशत्तमे पट्टे, सुधर्मस्वामिनां खलु ।

संजाताश्च महाभागाः, उद्योतनाख्य सूरयः । ३३५

मथुरा तीर्थयात्रा च, अनेकशः कृता च तैः ।

सम्मेतशिखरस्यैव, पञ्चकृत्वश्च सा कृता ॥३३६॥

एकदा खलु तीर्थानां, यात्रां कृत्वा हि चार्बुदे ।

यात्रार्थं च समायाताः, तलहट्ट्याश्च नैकटे ॥३३७॥

टेलिग्रामस्य सीमायां, वटस्याधस्तले तदा ।

स्थिताश्च सूरयस्तत्र, विश्रामकृतिहेतवे ॥३३८॥

तत्काले सुग्रहाणां च, योगस्तु जायते महान् ।

आचार्येणैव तत्काले, चिन्तितं निजमानसे ॥३३९॥

अधुना शुभयोगानां, योगो मीलतिसर्वथा ।

शुभे लग्ने शुभं कार्यं, कर्त्तव्यमिति चिन्तितम् ३४०

सर्वदेवादिशिष्याणां, मुख्यानां च तदा खलु ।

स्वाभिप्रायं प्रदर्शयैव, स्वकार्यकरणोद्यताः ॥३४१॥

आचार्यपददानं च, तेषां कृतं च तत्क्षणे ।

आशीर्वादप्रदानं वै, कृतं च सूरिभिस्तदा ॥३४२॥

वटवृक्षसमायुष्मत्संततिः परिवर्धताम् ।

शासने सुखपूर्वेण, प्रचारः प्रविधीयताम् ॥३४३॥

तत्काले सर्वदेवानां, ख्यातिश्च वटगच्छतः ।

जैनेषु सर्वदा जाता, पश्चाच्च वनगच्छतः ॥३४४॥

वटेष्व्वाचार्यतादानाद्वटगच्छः प्रजायते ।

समाचार्यां न भेदोऽस्ति, निर्ग्रन्थतश्च कश्चन ३४५

अतो नामान्तरं ज्ञेयं, न तु स्वतंत्रगच्छता ।

इत्येवं सर्वं ज्ञातव्वं, जैनशासनवेदिभिः ॥३४६॥

सर्वदेवाख्यसूरीणां, सन्ततिर्वटवृक्षवत् ।

प्रशाखादिस्वरूपेण, अतीव परिवर्धते ॥३४७॥

नागेन्द्रादिकगच्छानामवान्तरीय गच्छकाः ।

अनेकशश्च संजाताः, तेऽपि वटे समागताः ॥३४८॥

वटगच्छस्य मुख्यत्वं, तत्काले परिवर्त्तते ।

चैत्यवाससमुत्पत्तिः, सजाता तस्य पूर्वतः ॥३४९॥

वटशासनकाले च, परे गच्छा विनिर्गताः ।

समाचार्याः प्रभेदेन, भिन्नत्वं तत्र चागतम् ॥३५०॥

सर्वदेवाख्य सूरिणां, पट्टेऽभूद्देवसूरयः ।

कर्णसिंहाख्य हालारनृपस्य प्रतिबोधकाः ॥३५१॥

मालवदेशवास्तव्य, पोर्वाख्य गृहिणस्तथा ।

प्रतिबोध्य विशुद्धे च, जैनधर्मे समानीताः ॥३५२॥

प्राग्वाटजातिरूपेण, तेषां च स्थापना कृता ।

प्रभावशालिनस्ते च संजाता जगती तले ॥३५३॥

प्रसङ्गतः परेषां च, महात्मनां च वर्णनम् ।

वादिवेतालश्रीशान्तिसूरिणां च विधीयते ॥३५४॥

धारापद्राख्य गच्छीय, विजयसिंहसूरयः ।

तच्छिष्यास्ते च संजाताः चन्द्रगच्छस्य दीपकाः ॥३५५॥

धनपालकवीनां च, प्रेरणाशक्तियोगतः ।

भोजराजसभायां च, दर्शयन्ति स्वशक्तिताम् ॥३५६॥

नैकवादिवराणां च, वादे जित्वा हि तत्क्षणे ।
 स्वीय चमत्कृतिश्चैव, सूरिभिर्दर्शिताः खलु ॥३५७॥
 उत्तराध्ययने सूत्रे, गम्भीरार्थेन संयुता ।
 न्यायगर्भितटीकाऽपि, रचिता बुद्धियोगतः ॥३५८॥
 पाण्डुटीकाभिधाना च, प्रसिद्धा जैनशासने ।
 सप्तशतं च श्रीमालकुटुम्बानां च बोधनम् ॥३५९॥
 अपूर्वशक्तियोगेन, सूरिणा च कृतं तदा ।
 अतीववादशक्त्या च, भोजराजेन हर्षतः ॥३६०॥
 वादिवेतालरूपश्च, दत्तोपाधिश्च तत्क्षणे ।
 तत्सभायां च तैरेव, पदं कवीन्द्रनामकम् ॥३६१॥
 सम्प्राप्तं विज्ञयोगेन, वादिचक्रित्वकं परम् ।
 एवमनेकरूपा च पदवी तेषां च मीलिता ॥३६२॥
 गूर्जराभिधभीमश्च, भोजश्च मालवाधिपः ।
 सन्मानं गुरुदेवानां, कुर्वन्ति नैकरूपतः ॥३६३॥
 थारापट्टीय चौहाण—जातीनां प्रतिबोधनम् ।
 प्रभावशालिना तेन, सूरिणा च कृतं तदा ॥३६४॥

मलधारिअभयदेवसूरिस्वरूपम्

गौर्जरदेशवास्तव्य, कर्णदेवेन तत्क्षणे ।

गुरुषु शुद्धचारित्रमुत्कृष्टं च तपस्तथा ॥३६५॥
 दृष्ट्वा तेनैव सूरीणां, मलधारिपदार्पणम् ।
 कृतं प्रसन्नरूपेण, गुणेषु पक्षपाततः । ३६६॥
 कुल्पाकतीर्थयात्रां च, कृत्वैलचपुरे वरे ।
 गत्वा श्रीपालराजस्य, प्रतिबोधनता कृता ॥३६७॥
 मुक्तागिर्याख्य तीर्थस्य, कारिता तत्र स्थापना ।
 सिरपुरेऽन्तरिक्षस्य, पार्श्वनाथप्रभोस्तथा ॥३६८॥
 प्रतिष्ठाविधियोगेन, स्मृणा तेन कारिता ।
 परमजैनधर्मत्वं, प्रापितं तन्नृपे तदा ॥३६९॥
 मुक्तागिर्याख्य तीर्थं च, श्वेताम्बरीय सूरिभिः ।
 स्थापितं हि ततो नैव, नग्नाटत्वं च तत्र वै ॥३७०॥
 श्वेताम्बरीय श्राद्धानां, तत्र वसत्यभावतः ।
 दिगम्बरीय-सत्ता च, संजाता तत्र तीर्थके ॥३७१॥
 मूलनायकमूर्त्तिश्च, श्वेताम्बरत्व दर्शिका ।
 अद्यापि विद्यते तत्र, गत्वा च दृश्यतां खलु ॥३७२॥
 मलधारिहेमचन्द्रपरिचयः ।
 अभयदेवसूरीणां, मलधार्यभिधानताम् ।
 सुशिष्या हेमचन्द्राश्च, प्रखरवादिनस्तथा ॥३७३॥

विशेषावश्यके सूत्रे, महद्दीका विनिर्मिता ।

अष्टाविंशतिसाहस्रश्लोकप्रमाणसंयुता ॥३७४॥

गम्भीरार्थेन युक्ता सा, नैकवादसमन्विता ।

गणधरादिवादाश्च, तत्रैव चिन्तिता खलु ॥३७५॥

अजयमेरुराजाऽपि, व्याख्यानं श्रोतुमिच्छया ।

प्रत्यहं देशनायां च, आगच्छति च भावतः ॥३७६॥

भुवनपालराजेन, सूरीणामुपदेशतः ।

जैनमन्दिरपूजायै, आगतानां करो नहि ॥३७७॥

सर्वथा करमुक्ताश्च, कृतास्तेनैव श्रावकाः ।

सूरिव्याख्याप्रभावेन, जातो धर्मे च रागवान् ३७८

सौराष्ट्रराजखेगारः, संजातः सूरिभक्तराट् ॥

शाकम्भरीयराजेन, पृथ्वीपालेन तत्क्षणे ॥३७९॥

सूरीणामुपदेशेन, जैनधर्मश्च स्वीकृतः ।

रणथम्भोरग्रामे च, कारितं जैनमन्दिरम् ॥३८०॥

सिद्धराजादि राजापि, व्याख्यानश्रवणाय वै ।

आगच्छति गुरुणां च, नैकटे नैकशः खलु ॥३८१॥

निर्माता नैकग्रन्थानां, जेता च नैकवादिनाम् ।

शुद्धप्रभावसद्युक्ता, जयतु जैनशासने ॥३८२॥

वादिदेव परिचय ।

महानैयायिकास्ते च, शासने प्रौढतार्किकाः

चतुरशीतिसाहस्रश्लोकप्रमाणतायुतः ॥३८३॥

रत्नाकरान्तस्याद्वादादिग्रन्थस्तैश्च निर्मितः ।

गौर्जरेश्वरसिद्धराजस्तेषां भक्तराट् खलु ॥३८४॥

तत्सभायां च नग्राटाः, कुमुदचन्द्रवादिनः ।

वादे जित्वा च सद्युक्त्या, जयध्वजः प्रवर्तितः ३८५

सांख्यदर्शनकाराणां, वादिनां तस्य संसदि ।

जित्वा च धर्मवादेन, वादिसिंहपदं तथा ॥३८६॥

सम्प्राप्तं सूरिभिस्तैश्च, जैनधर्मः प्रवर्धितः ।

जैनशासनशोभायाः कारकाश्च जयन्तु ते ॥३८७॥

कलिकालसर्वज्ञहेमचन्द्रपरिचयः —

सम्पूर्णे भारते तेषां, यशोगानं प्रवर्तते ।

सर्वकविवरेन्द्रेषु, प्राधान्यं तेषु वर्तते ॥३८८॥

सर्वेषां ग्रन्थकर्तृणां प्राधान्यं तेषु सर्वदा ।

व्याख्यानशालिनां मध्ये, मुख्यव्याख्यानकारकाः ॥

कुमारपालभूपालबोधकागुरवश्च ते ।

अष्टादशसु देशेषु, अमारिपटघोषणम् ॥३६०॥

कारितमुपदेशेन, सूरिणा भूपतेः खलु ।

जन्मसफलता राज्ञां, कारिता सूरिणा तदा ॥३६१॥

अपूर्वविज्ञता तेषामपूर्वबुद्धिकौशलम् ।

अपूर्वा तर्कशक्तिश्च, सर्वापूर्व च सूरिषु ॥३६२॥

व्याकरणं च लिङ्गानुशासने नैव संयुतम् ।

पादलक्षप्रमाणं च, श्लोकानां तत्र वर्तते ॥३६३॥

काव्यानुशासनं चैव, छन्दोऽनुशासनं तथा ।

वादानुशासनं तैश्च, स्वोपज्ञं च विनिर्मितम् ३६४

न्याये प्रमाणमीमांसा, सटीका तैश्च निर्मिता ।

अनेककाव्यग्रन्थाश्च, रचिता सूरिभिः खलु ॥३६५॥

प्रौढिमयोगशास्त्रं च, सटीकं वर्तते खलु ।

वीतरागमहास्तोत्रं, जैनगीतास्वरूपकम् ॥३६६॥

सार्धत्रिकोटिश्लोकानां, निर्माणं जैनशासने ।

तैरेव कारितं बुध्या, सर्वाश्चर्यविधायकम् ॥३६७॥

नैकमन्दिरनिर्माणं, प्रतिष्ठाकरणं तथा ।

अनेकतीर्थयात्रा च, संघद्वारा कृता खलु ॥३६८॥

सिद्धाचलमहासंघ, कुमारपालभूभुजैः ।

अतीव भक्तियुक्तेन, निष्कासितश्च भावतः ॥३६६॥

कलिकालीय सर्वज्ञाः जयन्तु ते सूरिवराः ।

तेषां स्मरणमात्रेण, गलन्ति पापपङ्कजाः ॥४००॥

प्रसङ्गतश्च सम्प्रोक्तं, वादिवैतालकादीनाम् ।

संक्षेपेण चरित्रं च, स्वपरज्ञानहेतवे ॥४०१॥

देवसूरिप्रभूणां च, अष्टात्रिंशतिपट्टके ।

सर्वदेवाख्य सूरिश्च, तत्पट्टे च द्वितीयके ॥४०२॥

यशोभद्राख्य सूरिश्च, तत्पट्टे परिराजते ।

मुनिचन्द्राख्य सूरिश्च, तत्पट्टपरिवर्धकः ॥४०३॥

अजितदेवसूरिश्च, मुनिचन्द्रान्वये खलु ।

विजयसिंहाख्य सूरिश्च, अजितदेवपट्टके ॥४०४॥

सोमप्रभाख्य सूरिश्च, तत्पट्टपरिदीपकः ।

अनुक्रमेण ते ज्ञेयाः, सूरयो वटगच्छके ॥४०५॥

षष्ठं निर्ग्रन्थसाधूनां, तपोगच्छाभिधानकम् ।

कथं केन च सम्प्राप्तं, तत्स्वरूपं निगद्यते ॥४०६॥

सोमप्रभाख्य सूरिणां, मणिरत्नाख्य सूरयः ।

लघुभ्रातृत्वरूपेण, प्रसिद्धा जैनशासने ॥४०७॥

तच्छिष्यातीवयोग्याश्च, परं संवेगधारकाः ।
 जगच्चन्द्राभिधानेन, विख्याता वीरशासने ॥४०८॥
 योग्यानां योग्यतां ज्ञात्वा सोमप्रभाख्य सूरिणा ।
 आचार्यत्वे नियुक्तास्ते, जगच्चन्द्राख्य सूरयः ॥
 तदानिं वटगच्छेषु, क्रिया शैथिल्यमागतम् ।
 तदुद्धारस्य कर्त्तव्ये, जिज्ञासा मानसे बहु ॥४१०॥
 सहयोगं विना नैव, कार्यसिद्धिः प्रजायते ।
 भुवनचन्द्रसूरीणां, संयोगः कार्यसाधकः ॥४११॥
 तत्सहायेन तैरेव, क्रियोद्धारश्च कारितः ।
 शिष्यदेवेन्द्रसूरीणां साहाय्यं परमं मतम् ॥४१२॥
 शुद्धक्रियां च कुर्वन्ति, आचाम्लं च तपस्तथा ।
 अभिग्रहं नवीनं च, निरन्तरं प्रजायते ॥४१३॥
 अनेकाचार्यवर्यांश्च, ज्ञात्वा सवेगरूपकान् ।
 तद्वस्ते सूरिभिस्तैश्च, क्रियोद्धारश्च कारितः ॥४१४॥
 अमात्य वस्तुपालश्च, तेजपालमहाशयः ।
 जैनशासनमध्ये च, पुष्पदन्तो ह्यपूर्वकौ ॥४१५॥
 शत्रुंजयस्य यात्रायां, एकादशश्च च सूरयः ।
 भिन्नगच्छसमुत्पन्ना, निमन्त्रिता महाशयैः ॥४१६॥

जगच्चन्द्राख्य सूरिश्च, मुख्यतया विराजते ।
 अनेककार्यकर्तृत्वं, सूरिषु च निगद्यते ॥४१७॥
 घोरतपस्विनस्तांश्च, परमत्यागिनस्तथा ।
 मेदपाटनरेशेन, जैत्रसिंहेन तत्क्षणे ॥४१८॥
 तान् दृष्ट्वा च तपा रूपं पदं तेन समर्पितम् ।
 दीक्षाग्रहणकालादारभ्य कण्ठगतासुकम् ॥४१९॥
 आचाम्लाख्य तपश्चर्यं, कृतं कल्याणहेतवे ।
 मेदपाटनरेशश्च, जातः परमभक्तराट् ॥४२०॥
 राजसभासु तैरेवः दिगम्बरीय वादिनाम् ।
 द्वात्रिंशद्गणनानां च, जित्वा वादे सुयुक्तिः ॥४२१॥
 हीरकवदभेद्यत्वाद्युक्तीनां वादकालिके ।
 हीरलेति च सोपाधिः, प्राप्तश्च राजसंसदि ॥४२२॥
 मेदपाटनृपाश्चैव, मन्यन्ते बहुभक्तितः ।
 वटगच्छस्य सन्नाम, सूरितश्च तपोऽभिधम् ॥४२३॥
 अद्यावधि च तन्नाम, वर्तते जैनशासने ।
 उन्नतिः खलु तस्यैव, प्रतिदिनं च जायते ॥४२४॥
 जगच्चन्द्राख्यसूरीणां, पट्टे देवेन्द्रसूरयः ।
 महाप्रभावसद्युक्ताः, संजाता जैनशासने ॥४२५॥

कर्मग्रन्थादिशास्त्राणां, कर्त्तारो भाग्यशालिनः ।
 श्रावकदिनकृत्यानां, निर्मातारश्च ते मताः ॥४२६॥
 मेदपाटनृपाणां च, समरसिंहभूभुजाम् ।
 जयतल्लाख्य देवीनां, सर्वेषां प्रतिबोधकाः ॥४२७॥
 सूरीणामुपदेशेन, जयतल्लाख्य राज्ञीभिः ।
 चित्रकुटीय दुर्गेषु, पार्श्वनाथस्य मन्दिरम् ॥४२८॥
 निर्मापितं च भावेन, सम्यक्तत्त्वप्राप्तिहेतवे ।
 प्रतिष्ठा सूरिवर्येण, कारिता विधिपूर्वकम् ॥४२९॥
 गूर्जरदेशवास्तव्य, वीरधवलभूपतेः ।
 भक्तिश्च गुरुदेवानामुपर्यंतीव जायते ॥४३०॥
 अमात्यवस्तुपालोऽपि, जातश्च गुरुभक्तराट् ।
 समरसिंहभूपालैः, सूरीणामुपदेशतः ॥४३१॥
 अमारिपटहोद्धोषः, स्वराज्ये कारितो मुदा ।
 अनेकधर्मकार्याणि, कृतानि गुरुबोधतः ॥४३२॥
 महाप्रतापिनस्ते च, जैनशासनदीपकाः ।
 जयन्तु गुरुदेवारच, तादृशा जगती तले ॥४३३॥
 तत्पट्टे धर्मघोषाख्याः, सूरयश्च समागताः ।
 मण्डपदुर्गवास्तव्य, पैथडाख्यस्य मन्त्रिणः ॥४३४॥

भाङ्गणाख्य कुमारार्णा, सूरयः प्रतिबोधकाः ।
 तदुपदेशेन मंत्री च, चतुरशीति मन्दिरम् ॥४३५॥
 अनेकपुस्तकागारान्, करोति भक्तिभावतः ।
 प्रतिभाशालिनस्ते च, जैनशासनवर्धकाः ॥४३६॥
 सोमप्रभाख्य सूरिश्च, तत्पट्टे परिराजते ।
 सोमतिलकसूरिश्च, तत्पट्टे च समागतः ॥४३७॥
 तत्पट्टं भूषयामासुः, देवसुन्दरसूरयः ।
 अनेकग्रन्थकर्तारः, अनेकराजबोधकाः ॥४३८॥
 सोमसुन्दरसूरिश्च, जयतु पृथिवीतले ।
 देवसुन्दरसूरीणां, पट्टे सोऽपि समागतः ॥४३९॥
 मुनिसुन्दरनामानः, सूरयो वीरशासने ।
 तत्पट्टे च समायाताः, धर्मवृद्धिकराश्चते ॥४४०॥
 अध्यात्मकल्पद्रौमादिग्रन्थानां कारकाः खलु ।
 सहस्रावधिकर्तारः, महाप्रतापशालिनः ॥४४१॥
 मुजफराख्य म्लेच्छानां, गूर्जरे च निवासिनाम् ।
 उपदेशं विधायैव, धर्मप्रभावदर्शिनः ॥४४२॥

सुबा दफरखानानां खम्भातपुरवासिनाम् ।
 प्रतिबोधनकर्तारः, सूरयस्ते महाशयाः ॥४४३॥
 अद्भुतवादशक्तिं च, दृष्ट्वा तैर्यवनैस्तदा ।
 वादिगोकुलषण्डाख्यं, पदं तत्र समर्पितम् ॥४४४॥
 दक्षिणविज्ञलोकैश्च, कालीसरस्वतीनामकम् ।
 पदं दत्तं गुरुभ्यश्च, सभासु सर्वसन्निधौ ॥४४५॥
 शिरोहिराजद्वारा च उपदेशप्रदानतः ।
 अमारिपटहोद्धोषः, दापितः स्वीय राजसु ॥४४६॥
 एवमनेककार्याणां, कर्तृणां च प्रतापिनाम् ।
 सूरीणां हि गुणानां वै स्तुतिं कर्तुं न शक्यते ॥
 तत्पट्टं शोभयामासुः, रत्नशेखसूरयः ।
 श्राद्धविध्यादि शास्त्राणां, कर्तारो जैनशासने ॥४४८॥
 दफरखानपर्वद्यां, बांबी प्रमुखवादिभिः ।
 सम्मील्य गुरुदेवानां, कालीसरस्वतीपदम् ॥४४९॥
 दत्तं सद्भावपूर्वेण, सहर्षेणैव तत्क्षणे ।
 स्वप्रभावश्च तत्रापि, सूरिभिः परिदर्शितः ॥४५०॥
 श्राद्धप्रतिक्रमस्यैव, वृत्तिश्च रचिता शुभा ।
 श्राद्धविधीय ग्रन्थस्य, वृत्तिश्च विधिकौमुदी ॥४५१॥

षडावश्यकवृत्तिश्च, चतुसहस्रश्लोकिका ।

आचारत्वप्रदीपाख्यः, ग्रन्थस्तैरेव निर्मितः ॥४५२॥

हैमव्याकरणे तैश्च, अवचूरिर्विनिर्मिता ।

प्रबोधचन्द्रवृत्तिश्च, कृतेति परिश्रूयते ॥४५३॥

लक्ष्मीसागरसूरिश्च, तत्पट्टे च समागतः ।

लघुवयसि चारित्रं, गृहीत्वा पठनं कृतम् ॥४५४॥

सिद्धान्तचर्चावार्तासु, कौशल्यं प्राप्तवान् खलु ।

गच्छभेदस्य नाशाय, करोति च परिश्रमम् ॥४५५॥

राजनगरश्राद्धेन, गुरूपदेशदानतः ।

ज्ञानकोशः कृतस्तेन, हस्तलिखित-पत्रके ॥४५६॥

वस्तुपालस्य रासोऽपि सूरिणा तेन निर्मितः ।

तादृशगुरुदेवाश्च, जयन्तु जैनशासने ॥४५७॥

सुमतिसाधुसूरिश्च, तत्पट्टे राजते सदा ।

हेमविमलसूरिश्च, तत्पट्टे च समागतः ॥४५८॥

सूत्रकृताङ्गसूत्रस्य, दीपिका तेन निर्मिता ।

कवित्वं गुरुदेवे च, राजते नात्रसंशयः ॥४५९॥

हेमविमलसूरीणामानन्दविमलाभिधा; ।

तत्पट्टे सूरयो ज्ञेयाः, धर्मोन्नति विधायकाः ॥४६०॥

महातपस्विनस्ते च, क्रियोद्धारस्य कारकाः ।
 त्यागि चारित्रपात्रत्वं, तेषु च परिशोभते ॥४६१॥
 तपस्त्यागप्रभावेन, सौराष्ट्रपतिना खलु ।
 सुरत्राणेन सौराष्ट्रे, तद्विहारश्च याचितः ॥४६२॥
 जगर्षिमुख्यसाधूनां, विहारस्तत्र जायते ।
 गत्वोपदेशदानेन, प्रभावः परिदर्शितः ॥४६३॥
 सूरीणामुपदेशेन, कर्माशाहाख्य श्रावकैः ।
 शत्रुंजयस्य तीर्थस्य, उद्धारस्तैश्च कारितः ॥४६४॥
 नवोपवासकं कृत्वा, अन्त्यावस्थासु सूरिभिः ।
 अनशनं विधायैव, स्वर्गे गच्छन्ति शुद्धितः ॥४६५॥
 तत्पट्टं भूषयामासुः विजयदानसूरयः ।
 खरतरतपोगच्छे, प्राग्जातं वैमनस्यकम् ॥४६६॥
 तत्सर्वं तन्महाभागैरन्योऽन्यसहकारतः ।
 शासनवृद्धिकार्याय, विनाशितं च प्रेमतः ॥४६७॥
 द्वेषोत्पादकग्रन्थाश्च, गच्छद्वयस्य सन्ति ये ।
 जलाधीनाश्च ते सर्वे, कारितास्तैश्च सूरिभिः ॥
 अपूर्वप्रेमवृद्धिश्च, संजाता गुरुर्योगतः ।
 जल्पानां सप्तकस्यैव, आज्ञा च सूरिभिः कृता ॥४६८॥

परस्परं च बन्धुत्वं, वर्धितं सूरिभिस्तदा ।

जयन्तु गुरुदेवारच, तादृशा जैनशासने ॥४७०॥

तत्पट्टं दीपयामासुः, हीरविजयसूरयः ।

लघुवयसि दीक्षां च, गृहीत्वा वीरशासने ॥४७१॥

गुर्वाज्ञां च गृहीत्वैव, देवगिरौ समागताः ।

तत्रत्य विज्ञपार्ष्वे च, पठनं पुष्कलं कृतम् ॥४७२॥

प्रमाणशास्त्रग्रन्थेषु, ग्रन्थाः षडदशानात्मकः

अधीताः स्वल्पकालेन, नव्यन्यायः कृतस्तथा ॥४७३॥

सामुद्रिकं च ज्योतिष्कं, साहित्ये संहिता मतिः ।

नाटकशास्त्रग्रन्थाश्च, अधीताः सूरिभिस्तथा ४७४

सिद्धान्ते पूर्णयोग्यत्वं, सम्प्राप्तं गुरुयोगतः ।

कर्मग्रन्थादिशास्त्राणां, ज्ञानं शुद्धं समादृतम् ४७५

यशोगानं च सूरीणां, जैनजैनेतरे तथा ।

आहनेऽकवरी ग्रन्थे, अबुलफजलेन च ॥४७६॥

विन्सेण्टस्मिथविज्ञैश्च, स्वग्रन्थेषु स्तुतिः कृता ।

सर्वविज्ञजनैरेव, प्रशंसाऽतिकृता तदा ॥४७७॥

अपूर्वब्रह्मतेजोभिः, शुद्धपाण्डित्ययोगतः ।

शुद्धचारित्र्ययोगेन, प्रभावः प्रसृतो महान् ॥४७८॥

સમ્રાટકબરસ્તેષાં, સંજાતો ભક્તરાટ્ સદા ।

ધર્મોપદેશતાં શ્રુત્વા, કૃતં કાર્યમનેકધા ॥૪૭૬॥

સૂરીણામુપશેન, વર્ષે ષળમાસિકાવધિ ।

માંસાહારનિષેધશ્ચ, અઞ્કરૈઃ સર્વથા કૃતઃ ॥૪૮૦॥

નિર્દોષપશુપક્ષીણામમારિત્વં ચ ઘોષિતમ્ ।

શત્રુજયાદિતોર્થાનાં, કરસ્તેન નિષેધિતઃ ॥૪૮૧॥

પર્યુષણાદિને ચૈવ, સમસ્ત ભારતે સ્વલ્લુ ।

માંસાહાર નિષેધશ્ચ, કારિતઃ સૂરિબોધતઃ ॥૪૮૨॥

સાધૂનાં વિહૃતૌ વિઘ્નં દૂરીકૃતં ચ ભારતે ।

સૂરિષુ ભક્તિયોગેન, ઉપદેશપ્રભાવતઃ ॥૪૮૩॥

જગદ્ગુરુપદં તેષામર્પિતં ભક્તિભાવતઃ ।

તત્સભાસુ ચ નાન્યેન, સમ્પ્રાપ્તં તાદૃશં પદમ્ ૪૮૪

સર્વજનહિતાયૈવ, કાર્યં કૃતમનેકશઃ ।

તત્સર્વં પરિદૃષ્ટવ્યં, સૂરીશ્વરાખ્યગ્રન્થકે ॥૪૮૫॥

શાસનદીપકેનૈવ, વિદ્યાવિજયબન્ધુના ।

લિખિતં સ પ્રમાણેન, સર્વદેશીય યુક્તિતઃ ॥૪૮૬॥

हीरविजयसूरीणां सन्नाम भारते खलु ।

सुवर्णाक्षररूपेण, विद्यते जगती तले ॥४८७॥

महावीरप्रभूणां च, अहिंसा परिघोषणा ।

सम्पूर्णभारते चैव, प्रवर्त्तिता च सूरिणा ॥४८८॥

भारतीयाश्च राजानः, सूरीणां चरणाम्बुजे ।

अहोभाग्यं च मन्वाना, आगच्छन्ति च प्रेमतः ४८९

अपूर्वसूरीशौभाग्यमपूर्वविज्ञता तथा ।

अपूर्वः शिष्यसन्दोहोऽपूर्वं सूरिवरे खलु ॥४९०॥

रोगाक्रान्ते शरीरेऽपि, भैषज्यं नैव सेवितम् ।

धर्मध्यानं च कुर्वाणाः, सूरयश्च दिवं गताः ४९१

ऊनाख्यग्राममध्ये च, अन्त्या सर्वा क्रिया तदा ।

कृता श्राद्धेन भावेन, सशोकेनैव तत्क्षणे ॥४९२॥

तत्पट्टं भूषयामासुः, विजयसेनसूरयः ।

प्रभावशालिनस्तेऽपि, धर्मप्रभावकारकाः ॥४९३॥

सूषानां खानखानानामुपदेशस्यदापनम् ।

तद् द्वारानेककार्यं च, कारितं सेनसूरिणा ॥४९४॥

गुरुणां वृद्धभावे च, देशना श्रवणाय च ।

विजयसेनसूरीणामाह्वानमकषरैः कृतम् ॥४९५॥

सूरिभिस्तत्र गत्वैव, लाहोराभिधग्रामके ।
 प्रबला देशनाद्वारा, प्रभावोऽपि प्रदर्शितः ॥४६६॥
 भूषणाख्यैश्च नग्राटैः, चिन्तामणेश्च सम्मुखे ।
 सूरते च कृतो वादः, तेषां निरुत्तरी कृता ॥४६७॥
 योगशास्त्रस्य चाद्यैकश्लोकस्य बुद्धियोगतः ।
 पञ्चाधिकशतार्थाहि, कृताश्च सूरिभिः खलु ॥४६८॥
 सुमित्ररासग्रन्थश्च, सूरिभिर्निर्मितस्तदा ।
 चतुर्लक्षप्रभूणां च, मूर्त्तीनां शुभयोगतः ॥४६९॥
 प्रतिष्ठा च कृता तैर्हि, यात्राऽपि प्रचुरास्तथा ।
 कालीसरस्वतीरूपं, पदं प्राप्तं च तैः खलु ॥५००॥
 सम्राडकबरैस्तेषां, दत्तं विशुद्धप्रेमतः ।
 जयन्तु सूरयस्तेऽत्र, भारते जैनशासने ॥५०१॥
 कादम्बर्याख्य साहित्ये, स्फुटा टीका च निर्मिता ।
 भानुसिद्धीन्दुविज्ञाभ्यां, बुद्धिचातुर्ययोगतः ॥५०२॥
 विजयहीरसूरीणां, विज्ञान्तेवासिनः समे ।
 सर्वे च ग्रन्थकर्तारः, सर्वे सिद्धान्तपारगाः ॥५०३॥

तत्पट्टं दीपयामासुः, विजयदेवसूरयः ।

मण्डपदुर्गमध्ये च, तेषामामन्त्रणं भवेत् ॥५०४॥

जहांगिरेण सम्राजा, आहूय देशना श्रुता ।

महातपापदं तेन, अर्पितं बहुहर्षतः ॥५०५॥

जगतसिंहराणानां, योगेन ह्युदयेपुरे ।

धर्मोपदेशकं दत्त्वा, अहिंसा च प्रवर्तिता ॥५०६॥

महाभागाश्च ते ज्ञेया, शुद्धधर्मोपदेशकाः ।

जयन्तु भारते ते च, जैनशासनवर्धकाः ॥५०७॥

तत्कालीन महाभागाः, यशोविजयविज्ञकाः ।

अपूर्वप्रतिभा युक्ताः, महाप्रतापशालिनः ॥५०८॥

अपूर्वयोगिनस्ते च, अपूर्वत्यागिनस्तथा ।

अपूर्वशक्तियुक्ताश्च, सर्वापूर्वसमन्विताः ॥५०९॥

द्वितीय हरिभद्राश्च, अवतीर्णाः क्षमातले ।

यादृशी प्रतिभा तेषां, नान्यत्र तादृशी खलु ॥५१०॥

प्रौढयुक्तिभृतास्तेषां, ग्रन्थाश्च जैनशासने ।

सर्वविषयशास्त्राणि, कृतानि तर्कशैलितः ॥५११॥

तत्समं नैव पाण्डित्यं तत्काले नैव भारते ।

तादृशा जैनध च, न सन्ति पण्डिता खलु ॥५१२॥

संस्कृते प्राकृते चैव, गौर्जरे मरुदेशीये ।

भाषावादे च ग्रन्था स्युरनेके जैनशासने ॥५१३॥

काश्यां द्वादशवर्षान्तं, स्थित्वा दर्शनशास्त्रकम् ।

नव्यप्राचीनग्रन्थाश्च, अधीता गुरुयोगतः ॥५१४॥

वादविषयशक्तिश्च, काश्यां प्रौढाश्च दर्शिता ।

न्यायविशारदं चैव, पदं प्राप्तं च तत्र वै ॥५१५॥

रहस्यपदयुक्तानां, अष्टाधिकशतं खलु ।

ग्रन्थाश्च निर्मितास्तैश्च, प्रौढयुक्तिसमन्विताः ॥५१६॥

अपूर्वतत्त्वचर्चा च, अपूर्वबुद्धियोगतः ।

अनेकवादग्रन्थाश्च, रचितास्तैर्महात्मभिः ॥५१७॥

सर्वविषयसाहित्यं, निर्मितं प्रौढयुक्तितः ।

जैनशासनधूरा च, ऊढा तेन महात्मना ॥५१८॥

जैनदर्शनमध्ये च, तत्समा नैव साधवः ।

विद्यन्ते विज्ञवर्याश्च, अतो धन्याश्च ते खलु ॥

दिगम्बरादियुक्तीनां, खण्डनं विहितं महत् ।

अध्यात्ममतशास्त्रे च, दृश्यतां तत्त्वकांक्षिभिः ॥

तादृशाः साधनश्चैव, जयन्तु जगती तले ।

अस्माकं वन्दनं तेषां, भवतु च पुनः पुनः ॥५२१॥

विजयसिंहसूरिश्च, विजयदेवपट्टके ।

क्रमेणैव समायातः, वीरधर्मस्य शासने ॥५२२॥

तदनिं च क्रिया काण्डे, शैथिल्यं हि प्रवेशितम् ।

तन्निराशाय यत्नोऽपि, सत्यविजयसाधुभिः ॥५२३॥

क्रियोद्धारस्य कार्येषु, नैकसाधुसमागताः ।

आत्मकल्याणकर्त्तव्ये, केषामिच्छा न जायते ॥५२४॥

वैरागी महातपस्वी च, सत्यविजयसाधुराट् ।

• अपरसाधुसाहाय्यात्क्रियोद्धारश्च कारितः ॥५२५॥

ततः संवेगि नाम्ना च, आत्मार्थिनश्च साधवः ।

जैनशासनमध्ये च, विख्याता धर्मयोगतः ॥५२६॥

कर्पूरविजयश्चैव, तत्पट्टे परिराजते ।

क्षमाविजयसाधुश्च, ज्ञातव्यस्तदनन्तरम् ॥५२७॥

जिनविजयभव्यात्मा, ततोऽनुराजते खलु ।

तपोगच्छे च विख्यातः जयतु भुवि मण्डले ॥५२८॥

उत्तमविजयस्तस्मात्पद्मविजयपण्डिताः ।

रूपविजयसाधुश्च, कीर्त्तिविजयसाधुराट् ॥५२९॥

कस्तूरविजया ज्ञेयाः, पूज्याश्च भाग्यशालिनः ।

मणिविजयशौभाग्यं, वर्तते सर्वसाधुषु ॥५३०॥

महायोगित्वरूपेण, प्रसिद्धाः शक्तिशालिनः ।

जगत्पूज्या महाभागाः, मणिविजयसाधवः ॥५३१॥

अशीतिषट्शतं तेषां, शिष्यप्रशिष्यरूपतः ।

विद्यन्ते साधवश्चैव, चिन्तामणिस्वरूपकाः ॥५३२॥

तपोगच्छेषु ते ज्ञेया, सर्वेषां गुरवः खलु ।

संविज्ञेषु शिरोभूताः, जयन्तु गुरवः सदा ॥५३३॥

बुद्धिविजयशिष्याश्च, मुख्यास्तेषां च सम्मताः ।

दुलवाग्रामसंजाताः, पाश्चालदेशमध्यके ॥५३४॥

टेकसिंहपितुर्नाम, कर्मादे मातृनामकम् ।

बटेलसिंह तन्नाम, प्राक्काले गुरुणां मतम् ॥५३५॥

संवेगि शुद्धसाधूनां, तद्देशे विरहो महान् ।

अतो लुम्पकसाधूनां, दीक्षां पार्श्वेऽगृहीत्तदा ॥५३६॥

बुटेरायश्च तन्नाम, ढंढकेन नियोजितम् ।

जिनागमविलोकेन, जिनपूजां विलोकिता ॥५३७॥

गुरुपार्श्वे च सम्प्रोक्तं, कथं मूर्तिर्न मन्यते ।

सूत्रेषु बहवः पाठाः, विद्यन्ते च पदे पदे ॥५३८॥

गुरुणा क्रोधदृष्ट्या च, पूजा प्रोक्ता न कुत्रचित् ।

इत्युक्ते गुरुणा पाठाः, दर्शिता गुरुसम्मुखे ॥५३९॥

मूलचन्द्रेण तत्काले, दीक्षा च गुरुसंनिधौ ।
 गृहीता भक्तिभावेन, ततो जाताः सहायकाः ॥
 गुरुपार्श्वे च तत्पाठाः, दृष्टा यदा च तेन वै ।
 मूलचन्द्रमहाराजौ, गुरुणां कथितं तदा ॥५४१॥
 दाक्षिण्यं नैव कर्त्तव्यं, त्यज्यतां मुखवस्त्रिका
 सदा मुखेषु पाटाश्च, अश्वानामेव शोभते ॥५४२॥
 प्रत्युताऽसंख्यजीवानां, हिंसा च जायते ध्रुवम् ।
 तस्याश्च त्रोटनं श्रेष्ठं, इत्युत्तवा तैश्च त्रोटिता ॥
 कृपाराममहाभागाः, शुद्धवैराग्यमूर्त्तयः ।
 आत्मकल्याणकर्त्तव्ये, गुरुन् गवेषयन्ति ते ॥५४४॥
 मातुलमूलचन्द्राणां, योगश्च मीलितस्तदा ।
 तद् गुरुनिकटे तैश्च, दीक्षा च स्वीकृता शुभा ॥
 वृद्धिचन्द्रं च तन्नाम, योजितं गुरुणा तदा ।
 ततः पाञ्चालदेशेषु, मूर्त्तिपूजोपदेशनम् ॥५४६॥
 विशुद्धश्रावका नैके, संजाताश्चोपदेशतः ।
 विहृत्य तैर्महाभागैः, शुद्धधर्मश्च दर्शितः ॥५४७॥
 सिद्धाचलस्य यात्रायै ततश्च साधवस्त्रयः ।
 यात्रां कृत्वा चतुर्मासं, कृतं भावपुरे वरे ॥५४८॥

राजनगरमध्ये च, आगत्यैव ततः परम् ।
 मणिविजयपार्श्वे च, शुद्धदीक्षा च याचिता ॥५४६
 संवेगि साधवो जाताः, त्रयोऽपि गुरुसामीपे ।
 बुटेरायस्य सन्नाम, बुद्धिविजयरूपकम् ॥५५०॥
 मुक्तिविजयसन्नाम, मूलचन्द्रस्य स्थापितम् ।
 वृद्धिविजयरूपं च, वृद्धिचन्द्रस्य योजितम् ॥५५१॥
 शिष्यौ तौ द्वौ च संजातौ बुद्धिविजययोगिनां ।
 परं संवेगतां प्राप्य, हर्षितौ तौ महाशयौ ॥५५२॥
 आत्मारामादि पूज्यैश्च, पश्चात्पाश्चालमध्यके ।
 शुद्धधर्मप्रचारश्च, विहितः पुष्कलस्तदा ॥५५३॥
 अष्टादशमहाभागैः, साधुभिः सह तत्र वै ।
 आत्मारामैश्च पाटानां, त्रोटनं च कृतं महत् ५५४
 गूर्जरदेशमध्ये च, आगतास्ते महाशयाः ।
 बुटेरायगुरूणां च, दीक्षां पार्श्वेऽगृहीत्तदा ॥५५५॥
 शुद्धसंवेगिनो जाताः, परमवैराग्यमूर्त्तयः ।
 शुद्धधर्मप्रचाराय, गुरूणां ते सहायकाः ॥५५६॥
 नीतिविजयपूज्याश्च, क्षान्तिविजयसाधवः ।
 बुद्धिविजयसाधूनां, शिष्याश्च ते समे मताः ॥५५७॥

संवेगिसाधवश्चैव, अतोवृद्धिं गताः खलु ।
 प्रचारकार्यकर्त्तव्ये, सर्वे ते च सहायकाः ॥५५८॥
 विजयानन्दं सूरीणां, पांचालश्च प्रदेशकः ।
 शुद्धश्रद्धाप्रवेशाय, अर्पितो गुरुभिस्तदा ॥५५९॥
 पूज्यानां मूलचन्द्राणां, राजनगरमध्यके ।
 प्रचारो विहितः शुभ्रः, आशातीतश्च तत्क्षणे । ५६०
 पूज्यानां वृद्धिचन्द्राणां, काठियावाडमध्यके ।
 अनेकधा प्रचारस्य, कार्यं च विहितं शुभम् ॥५६१॥
 नीतिविजयपूज्यैश्च, सुरतादिप्रदेशके ।
 धर्मप्रचारकार्यं च, कृतं शासनरागतः ॥५६२॥
 क्षान्तिविजयसत्साधुः, महातपोविधायकः ।
 वैराग्यपुष्टिव्याख्याभिः, प्रचारः कृतवान् खलु ५६३
 तदा सुसंप्रशान्तिश्च, अपूर्वा परिदृश्यते ।
 अपूर्वबन्धुभावत्वं, परस्परं प्रजायते ॥५६४॥
 साहित्यवृद्धिकार्यं च, साधुभिश्च कृतं तदा ।
 नूतनग्रन्थनिर्माणं, विजयानन्दसूरिभिः ॥५६५॥
 प्रज्ञापनाऽऽख्यसूत्रस्य, टीप्पनं वृद्धिचन्द्रकैः ।
 पूज्यैश्च विहितं ज्ञेयं, स्वाध्यायो विहितो महान् ५६६

परिचयो विशेषेण, वृद्धिचन्द्रमहात्मनाम् ।
 कार्यते सुखबोधाय, शान्तिसाम्राज्यसिद्धये ॥५६७
 जगद्गुरुत्वयोग्यत्वं, दृश्यते पादपंकजे ।
 शान्तरसमयीमूर्तिः, तेषां च प्रविलोक्यते ॥५६८
 साधूनां शान्तिदातारः, पक्षपातविवर्जिताः ।
 गुणज्ञा गुणदृष्टारः, दृश्यन्ते नैव तादृशाः ॥५६९॥
 क्रोधस्यावसरो नैव, तेषां पार्श्वे च कर्हिचित् ।
 देवाणुप्रियशब्देन, मुनीन् जल्पन्ति सर्वदा ॥५७०॥
 साधुजीवनपर्यन्तं, मिथ्यादुष्कृतकस्य वै ।
 दातव्येऽवसरो नैव, तेषां कदापि जायते ॥५७१॥
 विचार्यशुद्धवक्तारः, कुर्वन्ति नैव चापलम् ।
 हितमितादिशब्देन, युक्तं जल्पन्ति ते तथा ५७२
 तत्काले सर्वसाधूनामाधिपत्यं च राजते ।
 क्लेशवार्ता न कर्हिचित्तत्समीपे भवेत् खलु ॥५७३॥
 महाक्रोधिमनुष्याश्च, यदाऽऽगच्छन्ति नैकटे ।
 शान्तमूर्तिं च तं दृष्ट्वा, तेऽपि गच्छन्ति शान्तिताम्
 तत्तत्सिंहाख्यभूपाला, आगत्य गुरुसन्निधौ ।
 एकदा तेऽपि जल्पन्ति, दृष्ट्वा च पादपंकजम् ५७५

भवतां चेन्न दीक्षा स्यात् संसारे भूपतिस्तदा ।
 अहो गुरुषु सौभाग्यं, अद्भुतं परिदृश्यते ॥५७६॥
 साधूनां पाठनं सम्यग्देशना मेघगम्भीरा ।
 व्याख्याशैली हि चापूर्वा, गुरुषु विद्यते सदा ५७७
 शिष्यसन्दोहबाहुल्यं, प्रज्ञाशक्तिसमन्वितम् ।
 तादृशं नैव केषाञ्चिद्यादृशं विद्यते गुरौ ॥५७८॥
 विद्वत्ता खलु चाद्यापि, गुरुणां समुदायके ।
 अन्येषां समुदायेषु, तादृशी नैव विद्यते ॥५७९॥
 एकादशसु शिष्येषु, मध्ये द्वौ श्रेष्ठपण्डितौ ।
 वादिशिरोमणी तौ च, महाप्रभावशालिनौ ॥५८०॥
 प्रथमो हि गुरुदेवः स्यान्नेमिसुरिर्द्वितीयकः ।
 स्वपरशास्त्रज्ञातारौ, सिद्धान्तेषु महोदधी ॥५८१॥
 परे सिद्धान्तज्ञातारः, स्वात्मीयधर्मपोषकाः ।
 गम्भीरविजयाद्याश्च, संस्कृतग्रन्थकारकाः ॥५८२॥
 केवलविजयाश्चाद्याः, वैराग्यरसपोषकाः ।
 भद्रभावेन संयुक्ताः, साधुद्वयसमन्विताः ॥५८३॥
 गम्भीरविजयानां च, साधवः सप्तसंख्यकाः ।
 स्वयं पण्डितवर्याश्च, सिद्धान्तपारगामिनः ॥५८४॥

उत्तमविजया ज्ञेयाः, उत्तमधर्मदेशकाः ।

साधुत्रयसमायुक्ताः, गुरुभक्तिपरायणाः ॥५८५॥

चतुरविजयाः पूज्याः, शान्तस्वभावताजुषः ।

वैराग्यरसतायुक्ताः, जैनसिद्धान्तज्ञायकाः ॥५८६॥

द्वादशसाधुसंयुक्ताः, तपोधर्मप्रदर्शकाः ।

आत्मकल्याणमार्गेषु, विचरन्ति च ते सदा ॥५८७॥

राजविजयपूज्याश्च, सदा वैराग्यदीपकाः ।

भावविजयसाधुश्च, तपस्विनां शिरोमणिः ॥५८८॥

हेमविजयसाधूनाममोघधर्मदेशना ।

वैराग्यवासनारूपा, दससंख्याकसाधवः ॥५८९॥

विजयनेमिसूरीणां, षष्टिसंख्याकसाधवः ।

अनेके पण्डितास्तेषु, अनेके ग्रन्थलेखकाः ॥५९०॥

प्रेमविजयसाधूनां, शिष्यत्रयी च वर्तते ।

अपूर्वप्रेमभावश्च, विद्यते च महात्मनाम् ॥५९१॥

शान्तमूर्तित्वरूपेण, कर्पूरविजयस्य वै ।

ख्यातिश्च जैनधर्मेषु, अपूर्वत्यागभावतः ॥५९२॥

साधूनां सप्तसंख्याः स्याद्भाषाग्रन्थस्य लेखकाः ।

प्राचीनपुस्तकानां च, ते स्वयमनुवादकाः ॥५९३॥

वृद्धिचन्द्रगुरुणां च, अतीव प्रेमपात्रता ।

सम्पादिता च यैरेव, तेषां च शिष्यसम्पदा ॥५६४॥

विशेषरूपतश्चैव, निगद्यते प्रसङ्गतः ।

सर्वदिग्गामिनः शिष्याः, परेषां नैव सन्ति वै ५६५॥

विजयधर्मसूरीणां, गुरुणां किमु कथ्यते ।

वर्णनं तद्गुणानां च, जैनजैनेतरैः कृतम् ॥५६६॥

षोडशभिन्नभाषायां, गुरुणां जीवनं खलु ।

विभिन्नदेशविज्ञैश्च, लिखितं स्वीयभक्तितः ५६७॥

प्रौढजीवनवादश्च, संस्कृते प्राकृते च वै ।

मंगलविजयाद्यैश्च, साधुभिश्च विनिर्मितः ॥५६८॥

गौर्जर्यां चैव भाषायां, गद्यपद्यात्मकानि च ।

निर्मिताऽनेकरूपाणि, विद्यन्ते जीवनानि च ॥५६९॥

आदर्शसाधुग्रन्थानां, हिन्दीभाषासु निर्मितिः ।

फ्राञ्चेटलीयभाषायां, जीवनं विद्यते तथा ॥६००॥

आङ्गलसिंहलीयासु, भाषासु नैकजीवनम् ॥

लिखितं विभिन्नविज्ञैश्च, सर्वेषां बोधहेतवे ॥६०१॥

महाराष्ट्रीयभाषायां, कन्नडासु तथैव च ।

षड्भाषायां च ग्रंथोऽपि लिखितः साधुभिः खलु ॥

१—व्या० सा० तीर्थ तर्कालङ्कारहिमांशुविजयैः ।

इत्येवं भिन्नभाषायां, विज्ञैश्च भक्तिभावतः ।
 जीवनं लिखितं ज्ञेयं दृश्यतां सर्वसज्जनैः ॥६०३॥
 शिष्याश्च प्रौढविद्वांसः, सर्वदेशविहारिणः ।
 सर्वदेशीयभाषायां, विज्ञाश्च परिकीर्त्तिताः ॥६०४॥
 शासनरागरक्ताश्च, शुद्धचारित्रपालकाः ।
 वादिशिरोमणीभूताः, वीरशासनपोषकाः ॥६०५॥
 विजयेन्द्राऽऽख्यसूरिश्च, मुख्यशिष्यश्च सम्मतः ।
 इतिहासादिशास्त्रेषु, पाण्डित्यं परिवर्तते ॥६०६॥
 अनेक ग्रन्थकर्तृत्वं, भिन्नभाषासु ज्ञायताम् ।
 पञ्चशिष्यस्य सम्पत्तिः, सूरीणां परिजायते ॥६०७॥
 मङ्गलविजयश्चैव, द्वितीयः परिकीर्त्तितः ।
 पाठकपदसंयुक्तः, न्यायतीर्थविशारदः ॥६०८॥
 अनेकग्रन्थकर्त्ता च, भाषायां संस्कृते तथा ।
 प्रभाकरेण संयुक्तः, नैकदेशेविहारवान् ॥६०९॥
 सम्मेतशिखरादीनां, तीर्थानां समुद्धारकः ।
 बङ्गे सराकजातीनामुद्दारे च समुद्यतः ॥६१०॥
 शिष्योऽपि तादृशस्तस्य, सर्वकार्यसहायकः ।
 गुरुषु भक्तिरागश्च, सर्वदा परिदर्शकः ॥६११॥

कीर्त्तिविजयश्चैव, सिद्धान्तपरिपाठकः ।

स्वाध्यायध्यानकर्त्ता च, श्रावकान् प्रतिबोधकः ॥

रत्नविजययोगीन्द्रः, यागकार्ये सदा रतः ।

ग्रन्थपञ्चविनिर्माता, शुद्धचारित्रपालकः ॥६१३॥

भक्तिविजयपंन्यासः जैनसिद्धान्तज्ञायकः ।

त्रिंशच्चशिष्यसंयुक्तः, गौर्जरे च विहारवान् ॥

सिंहविजयसाधुश्च, आत्मधर्मगवेषकः ।

कर्मग्रन्थादिशास्त्राणामभ्यासी सर्वदा खलु ॥६१५॥

विद्याविजयसत्साधुः, जैनशासनदीपकः ।

व्याख्यानवारिधिश्चैव, जैनसाहित्यलेखकः ॥६१६॥

अनेकग्रन्थनिर्माता, ग्रन्थाश्च सर्वदेशीयाः ।

पञ्चविंशतिसंख्याकाः, ग्रन्थानां निर्मितीकृताः ॥

शिष्योऽपि तादृशो ज्ञेयः सर्वदर्शनज्ञायकः ।

ग्रन्थपञ्चककर्तृत्वं, तस्मिंश्च विद्यते खलु ॥६१८॥

न्यायविजयसाधुश्च, महाविज्ञश्च सम्मतः ।

प्रखरतार्किकः सोऽपि, प्रौढग्रन्थविधायकः ॥३१६॥

अपूर्वा प्रतिभा तस्य, व्याख्यानकारको महान् ।

शुद्धसांत्वनशक्तिश्च, तत्रैव विद्यते तथा ॥६२०॥

महेन्द्रविजयश्चैव, शुद्धचारित्रपालकः ।
 ज्ञानध्यानसमायुक्तः, भक्तिभावसमन्वितः ॥६२१॥
 गुणविजयसाधुश्च, चारित्रे दृढरागवान् ।
 गुरुभक्तिसमायुक्तः, त्यागभावेषु तत्परः ॥६२२॥
 जयन्तविजयश्चैव, शान्तमूर्तिः प्रसिद्धभाक् ।
 वैराग्यवासनायुक्तः, क्रियासु कर्मठः सदा ॥६२३॥
 प्राचीनतत्त्ववेत्ता च, ग्रन्थसप्तककारकः ।
 शिष्योऽपि गुरुभक्तश्च, सोऽपि ग्रन्थविधायकः ॥
 देवेन्द्रविजयः साधुः स्पष्टवक्ता निगद्यते ।
 चारित्रगुणरक्तः स्याद् गुरुध्यानपरायणः ॥६२४॥
 धरणेन्द्राख्यसाधुश्च, भजनानन्दकारकः ।
 गौर्जरे विहृतिस्तस्य, क्रियाकाण्डेषु तत्परः ॥६२५॥
 इत्येवं शिष्यसम्पत्तिः, गुरुणां परिजायते ।
 प्रशिष्या नैकसंख्याकाः, वीरशासनसम्मताः ॥
 प्रशस्तिकारकेनापि, जैनतत्त्वप्रदीपकम् ।
 व्युत्पत्तिवादटीका च, शक्तिवादस्य टीप्पणम् ॥
 नयप्रदीपग्रन्थश्च, व्याकृतिधर्मदीपिका ।
 योगप्रदीपशास्त्रं च, योगस्य प्रतिपादकम् ॥६२६॥

आदर्शभूतिनामाख्यं, गुरुदेवस्य जीवनम् ।
 वीरपद्मावलिश्चैव, प्रशस्तिरूपतः खलु ॥६३०॥
 नवसंख्याकग्रन्थाश्च, संस्कृते निर्मितास्तथा ।
 हिन्दीभाषासु चैकः स्यात् पदार्थव्यवस्थापकः ॥६३१॥
 तत्त्वाख्यानस्य द्वौ भागौ, पूर्वोत्तरार्द्धं भेदतः ।
 षड्दर्शनस्य तत्त्वानां, समालोचकतायुतौ ॥६३२॥
 आदर्शदीपिका साऽपि, जैनतत्त्वनिरूपिका ।
 विस्तृतरूपतः सर्वतत्त्वानां परिदर्शिका ॥६३३॥
 सप्तभङ्गी प्रदीपश्च, सप्तभङ्गप्ररूपकः ।
 स्याद्वादापूर्वशैली च, दर्शकः सोऽपि सम्मतः ॥६३४॥
 द्रव्यप्रदीपग्रन्थे च, षड्द्रव्यस्य प्ररूपणम् ।
 श्रद्धाप्रदीपग्रन्थे च, सम्यक्तत्त्वप्रतिपादनम् ॥६३५॥
 धर्मजीवनदीपे च, गुरुणां रासरूपतः ।
 चरित्रं लिखितं तत्र, विज्ञेयं धर्मकांक्षिभिः ॥६३६॥
 धर्मप्रदीपग्रन्थेषु, स्तवनानां निरूपणम् ।
 अध्यात्मरूपतो ज्ञेयं, भिन्नविषयकं तथा ॥६३७॥
 गङ्गुलीसंग्रहश्चैव, गुरुस्तुतिनिरूपकः ।
 आन्ध्रदेशीयभाषासु, व्याकृतिकोषनिर्मितिः ॥६३८॥

लुम्पकमतदीपाख्य, मूर्तिमण्डनरूपकः ।

मुखे च वस्त्रिकायाश्च, बन्धनस्य निषेधकः ॥६३६॥

ग्रन्थानां विंशतिसंख्या, कृता प्रशस्तिकारकैः ।

द्रव्यानुयोगपूर्णत्वं, दृश्यते च पदे पदे ॥६४०॥

न्यायशैलीधृता तत्र, युक्तिशून्यं च नो भवेत् ।

सर्वेषां सुखबोधाय, निर्मिता शुद्धभावतः ॥६४१॥

योगप्रदीपशास्त्रेषु, वीरपट्टावलौ तथा ।

यदशुद्धं च ज्ञातं स्याद्विशोध्य परिदृश्यताम् ६४२।

शास्त्रविरुद्धदोषश्चेत् प्रमादप्रेषदोषतः ।

स्खलना यदि चेत्तर्हि, मिथ्यादुष्कृतता भवेत् ॥६४३॥

गुप्तिनवनिधानेन, नवधा ब्रह्मचर्यकैः ।

युक्ते खे वत्सरे वीरविभोः कैवल्यस्थानके ॥६४४॥

माघशुक्लद्वितीयायां, योगप्रदीपशास्त्रके ।

ग्रन्थान्ते च कृता ज्ञेया, प्रशस्तिर्वीरशासने ॥६४५॥

गौर्जराभिधदेशेषु, वटपट्टीयराज्यके ।

लीचग्रामे समुत्पन्नैः, मङ्गलविजयैः कृतः ॥६४६॥

योगप्रदीपग्रन्थश्च, निर्मितो ज्ञानहेतवे ।

तत्समाप्तौ समाप्तिश्च, ग्रन्थस्य परिज्ञायताम् ॥६४७॥

इति

शास्त्रविशारदजैनाचार्यजङ्गमयुगप्रधानजगत्पूज्य
श्रीविजयधर्मसूरीश्वरशिष्येण न्यायविशारद-
न्यायतीर्थोपाध्यायमङ्गलविजयेन विरचिते
योगप्रदीपग्रन्थे भगवत्सुधर्मस्वामित
आरभ्य गुरुदेवशिष्यप्रशिष्यपयन्त-
वर्णनाऽऽख्यवीरधर्मपट्टावलि रूपा
प्रशस्तिः समाप्ता । तत्समाप्तौ-
च ग्रन्थसमाप्तिः प्रजायते ॥

॥ ॐ शान्तिः शान्तिः ॥

—

